

Moscova — centru turistic internațional

Cu turiștii francezi

În actualul sezon turistic, la Moscova peste tot se aude vorbindu-se în limbi străine. Oameni din diferite țări fac cunoștință cu monumentele istorice, cu cultura, cu viața poporului sovietic. Ei se interesează de Galeria Treiakov, de clădirile istorice ale Kremlinului, de Expoziția Agricolă, de uzinele noastre, instituțiile științifice, de teatre și muzee. Oameni din diferite țări se cunosc între ei, iar acest fapt constituie o dovadă în plus a slăbirii încordării în relațiile internaționale.

În piețele și pe străzile din Moscova pot fi întâlniți în aceste zile americani și englezi, germani și indieni, chinezi și egipțeni, polonezi și francezi. Moscova noastră devine unul din centrele turismului internațional.

Turismul nu însemnează numai odihnă și distracții, ci constituie un mijloc bun pentru a cunoaște alte țări și popoare.

La intrarea hotelului „Metropol” am reușit să stăm de vorbă cu un grup de turiști francezi care au sosit în Uniunea Sovietică cu vaporul polonez „Bathori”. Ei fac parte din diferite cercuri ale societății franceze.

Primul cu care am stat de vorbă a fost Maurice Brancon, secretarul general al Asociației foștilor participanți la rezistență și a victoriei războiului.

Maurice Brancon e în vîrstă de 68 ani. El a rămas invalid de pe urma primului război mondial. În cursul celui de al doilea război mondial a stat multe luni în lagăre de concentrare. Pe neptul său se văd însemnele a opt deorații primite în lupta pentru libertatea Franței.

Brancon a mai vizitat Moscova cu 33 ani în urmă. El l-a văzut și l-a auzit pe Vladimir Ilici Lenin, fondatorul Statului Sovietic.

— Într-adevăr, în acel an — spune Brancon — ați avut de înfruntat multe lipsuri și greutăți. Acest lucru l-am văzut cu propriii mei ochi. Și acum, după ce am trecut 33 de ani, iată-mă din nou la Moscova. Mă întrebăți ce s-a schimbat aici? De schimbat s-a schimbat totul, și schimbarea s-a făcut în chipul cel mai minunat! Străzi noi, clădiri noi, metrourile Moscovei. În lucrul cel mai prețios sînt oamenii, care au creat noua lume comunistă.

Brancon povestește mai departe despre întâlnirile sale cu oamenii sovietici, despre dorința lor de pace, despre prietenia franco-sovietică.

— Vaporul nostru a ajuns la Leningrad noaptea târziu. Cu toate acestea, am fost întâmpinați în port de mii de locuitori ai Leningradului. În privirile lor, în zîmbetele lor prietenoși, în strînzările lor puternice de mîini, noi am simțit prietenia sinceră a oamenilor sovietici față de Franța, patria mea. Aceasta ne-a produs o impresie de neuitat.

În grupul turiștilor francezi cu care am stat de vorbă, se aflau un muncitor metalurgist, un medic cu soția sa, un învățător, un avocat, un inginer. Cu toții se exprimau cu satisfacție asupra călătoriei lor în Uniunea Sovietică.

— Am fost uimit de mărimea uzinei de automobile „Stalin” din Moscova, a spus inginerul.

Medicul francez ne-a vorbit despre realizările medicinei sovietice, despre grila organelor sanitare sovietice pentru ocrotirea sănătății populației.

Din diferitele impresii emoționante ale turiștilor francezi asupra vizitei lor în Uniunea Sovietică se desprinde o trăsătură comună: toți sînt impresionați de dorința activă de pace și prietenie cu alte popoare pe care o manifestă oamenii sovietici.

Un învățător din Perpignan a declarat:

— Oriunde ne iveam, vedeam și auzeam același lucru: oamenii sovietici muncesc din răsputeri, ei doresc pacea. Acum, după călătoria noastră în Uniunea Sovietică, multe lucruri au devenit clare pentru noi, au dispărut prejudecățile. Ne-am convins că nu există „cortina de fier”, că există numai ospitalitatea rusească, pe care nu o vom uita niciodată.

Toți turiștii francezi cu care am stat de vorbă și-au exprimat dorința sinceră ca să existe relații mai strînse de prietenie între Franța și Uniunea Sovietică.

Minunat sînt serile la Moscova. Un sir neîntrerupt de mîșini aleargă pe bulevardele și străzile sale, un sir neîntrerupt de oameni se scurge. În acest sir veți distinge vizitatori din toate colțurile globului pămîntesc. Ei au sosit la noi ca să cunoască adevărul asupra Tării Sovietice, marea adevăr al păcii. Moscova primește cu bucurie oaspeții din străinătate.

G. RASSADIN

Oaspeți din Anglia

Turiști din Marea Britanie sînt, de cîteva zile, oaspeții Moscovei. Ei străbat cu mult interes Capitala, vizitînd Expoziția Agricolă, stațiunile metropolitane, bisericile Vasilii Blajenii. Într-una din zile oaspeții au vizitat Kremlinul, iar a doua jumătate a zilei au petrecut-o în Parcul central de cultură și odihnă „Gorki”. Turiștii englezi au vizitat Galeria Treiakov, Mausoleul lui V. I. Lenin și I. V. Stalin. Oaspeții au hotărît să-și prelungească șederea la Moscova pentru a rămîne la înfrînarea dintre echipa selecționată a utiștilor din Marea Britanie și Irlanda de Nord cu echipa U.R.S.S., întîlnire care va avea loc duminică 11 septembrie pe stadionul „Dinamo” din Moscova.

Într-o convorbire cu corespondentul ziarului „Izvestia”, turiștii englezi și-au împărtășit bucuria sinceră pentru prețelul oferit de a vizita Tăra Sovietică. James Kellan, din orașul Oakland din Noua Zeelandă a povestit peripețiile acestei călătorii. Căldorind prin Europa, el a ajlat, întîmplător, la Londra, de posibilitatea de a vizita U.R.S.S., cînd grupul de turiști era gata de plecare. Acum, James Kellan este deosebit de bucuros să-și cheltui banii strînși pentru a face o călătorie atît de interesantă. Ethel Lentholl a mai fost la Moscova în anul 1939, cu un grup de arhitecți și constructori. Simpatia ei pentru Tăra Sovietelor a făcut-o să întreprindă o nouă călătorie în această țară. Scoțiana Carole Gybb dorea de mult să viziteze U.R.S.S. Impărtășindu-și impresiile, Carole Gybb a vorbit cu entuziasm despre prietenia de care dau dovadă oamenii sovietici, despre neștrămătura lor năzuință pentru pace, pentru munca constructivă.

A. L. Reader, membru al Asociației de prietenie anglo-sovietică a declarat că, în ciuda „războiului rece”, poporul englez a nutrit întotdeauna sentimente de prietenie pentru Uniunea Sovietică.

La Moscova, oaspeții englezi au fost ulmiți de vasta amplasare a lucrărilor de construcție. Ei au făcut cu satisfacție observația că tot ce se construiește este pentru popor.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 36

VINERI 9 SEPTEMBRIE 1955

4 PAGINI, 25 BANI

Marea Volgă

E. REABCIKOV

Un lanț mareț de lucruri de acumulare, o cascadă uriașă — așa va apărea Volga în anul viitor. Se vor schimba nu numai peisajul și condițiile de navigație, ci și caracterul fluviului și viața de pe malurile lui.

Oare nu ăsta-i motivul pentru care afluența de turiști și excursioniști este anul acesta atît de mare pe Volga? Mii și mii de oameni se grăbesc s-o privească, spre a-și putea aduce aminte cum arăta fluviul pînă în anul 1956. Vor povesti apoi copiilor și nepoților despre mările Volgăi, adăugînd că au văzut cu ochii lor cum pe locul uriașelor stăvili se aflau insule de nisip și cum brațele ei erau împetrite de niferi...

Tăcînesc nenumărate aparate fotografice. Se învîrtesc manivela camera cinematografică. Pe aleea grabnic penelurile pictorilor de pe palat se sevăleț; pe peliculă și pe pînză este fixată Volga din anulul unor schimbări uimitoare.

Poporul sovietic a primit de la capitalism o Volgă lăsată în părăsire, înămolită. Negustorii lacomi au tăiat pădurile de pe malurile ei și au vîndut pe un preț de trei ori mai scump „locurile arse” pentru a fi arate; stăpînii vapoarelor îngrijeau fost linia de navigație de mică adîncime și, în cele din urmă, au dus fluviul cel mai mare al Europei într-o asemenea stare, încît istoricul I. Kovalenkov a exclamat cu amărăciune: „Volgă, atît de părăsită și neputincioasă am ajuns eu să te văd!”.

Socialismul a transformat Volga, a făcut-o minunată, puternică, bogată în apă. N-a mai rămas nici o urmă a cărărilor edecarilor, nici a „bazarului de edecari”, la care omul muncitor se vindea, nici a fîșoarelor blicieri negustorești, sau a concurenței truface a stăpînitorilor de vapoare.

S-au înfăptuit visurile lui Nekrasov, care dorea să vadă Volga transformată de un popor liber și neobosit.

Știința sovietică a adîncit apele, pe fața întinsă a mării Volgăi aleargă vapoare uriașe; totul a devenit realitate, toate acestea le vedem pe Volga.

Transformarea Volgăi se împarte în cîteva etape. În mai 1937, într-o zi senină de primăvară, pe barajul Ivanovskii au fost coborîte vanele de metal. Atunci a fost oprită Volga pentru întia oară. Pentru prima oară a început ea să meargă îndărăt, s-a revărsat în Marea Moscovei și, de atunci, de aproape douăzeci de ani, apele Volgăi poartă vapoare pe canalul Moscova, curs prin conductele de apă ale Capitalei și se izbește de zidurile Kremlinului.

După punerea în funcțiune a hidrocentralei de la Ivanovskii, a început să funcționeze și nodul hidrolic de la Uglici. Pe harta a fost însemnată încă o mare a Volgăi — Marea Uglici. Ea s-a apropiat de Marea Moscovei și, împreună cu aceasta, a format un singur curs de apă bogat, cursul superior al Volgăi, pe care vasele, trecînd prin ecluze dintr-un lac în celălalt, merg cu viteză mărită, deasupra bancurilor de nisip și a ridicăturilor albiei.

În primele luni ale Marelui Război pentru Apărarea Patriei, s-au terminat lucrările de turnare a betonului în bucurile nodului hidrolic de la Șerbakovsk. Atunci s-a născut cel mai mare lac de acumulare din lume — Marea Ribinsk. Hidrocentrala de la Șerbakovsk a devenit a doua ca mărime în Europa, după hidrocentrala „V. I. Lenin” de la Dnepropetrovsk.

După Marele Război pentru Apărarea Patriei, care a întrerupt pentru cîtiva ani

construcția Volgăi mari, a intrat în funcțiune canalul navigabil Volga-Don „V. I. Lenin”. Puternicul fluviu s-a transformat într-o mărtașă cale navigabilă cu ape adînci, spre cinci mări. În același timp, a început să se desfășoare grandioasa construcție de noi centrale hidroelectrice, chiar pe Volga.

Dintr-un capăt la celălalt, pe întregul fluviu, răsuna acum bubuitura betonului care cade în bucurile construcțiilor hidro-technice, gem și duăduie excavatoarele pășitoare, bulldozerele, puternicele camioane basculante, ciocanele vibratoare umplu gurile ca răpăitul unei mitraliere și, tînd cu eleele apa în valuri spumegînde, remorchere cu caravane de șleperi se îndreaptă spre șantiere. Se construiesc hidrocentralele de la Gorki, Kuibîșev și Stalingrad, noi trepte de cascade, deoarece proiectul Volgăi mari prevede ca de-a lungul fluviului să se înalțe o serie de hidrocentrale-cascade. Volga să se transforme într-un lanț neîntrerupt de lacuri-mări, iar întregul șuvoi de apă să dea turbinelor hidrolice din cascade, pînă la ultima picătură, energia cuprinsă în el.

Punerea în funcțiune a hidrocentralei de la Kuibîșev, cea mai mare din lume, va marca sfîrșitul celui de al cincilea plan cincinal. Pe harta țării va apărea seninul unui colosal rezervor de apă. În fața cîmpului lacului de acumulare de la Ribinsk va trece pe planul al doilea. Marea Kuibîșev va se întinde de la Jiguli pînă la Cebokarsk. Dar încă mai înainte, în septembrie, trebuie să înceapă a furniza curent electric hidrocentrala de la Gorki, treapta a patra a cascadei Volgăi.

Acum, în țara noastră se construiesc și se reconstruiesc în același timp peste 700 de stațiuni electrice. Dar chiar și în cadrul unor construcții de asemenea proporții, șantierele de pe Volga ocupă un loc deosebit în planul cu privire la crearea de baze electrice puternice. Cunoșcînd legile naturii, poporul sovietic, după planurile Partidului Comunist și ale Guvernului Sovietic, a supus-o, a îndreptat în folosul omului puterea apei ce alergia în neștire, a prefăcut Volga într-o întreprindere producătoare de energie și într-un drum de vapoare, și i-a dăruit o frumusețe nouă și o nouă măreție.

Pe Volga mare totul a devenit atît de uriaș, încît trebuie să te înalți cu avionul pentru ca să poți cuprinde cu ochiul întinsul șantierelor și să-ți imaginezi cum va arăta ideea inginerului întruchipată în beton și oțel. Printre noile construcții de pe Volga, cea de la Gorki este considerată ca cea mai mică — hidrotehnicianii o și numesc „de rînd”, „obișnuită”, „mijlocie”. Dar cînd o privești de sus, din avionul care zboară deasupra ei, vezi baraje de pămînt ce se pierd la orizont, cu o lungime totală de 18 kilometri, virfurile zbrîlitate ale armăturii construcțiilor de beton, debarcadere, orașele muncitorești, uzine, cariere de piatră. Avionul zboară o oră, două și pare nesfîrșit numărul șantierelor de construcții pe întînderile uriașe de la Gorodeț și pînă la Șerbakovsk — pe fundul viitoarei Mări Gorki.

Așa arată această construcție „obișnuită”, „de rînd” Hidrocentrala de la Gorki va furniza mai multă energie electrică decît au furnizat în 1913, toate stațiunile electrice din Rusia țaristă, laute la un loc.

„Obișnuit” pe șantierul de la Gorki este numai spiritul inovator, caracteristic epocii noastre sovietice. Hidrocentrala de

la Gorki se numește „Poligonul nouăților”. Această expresie spune multe despre acest colectiv de constructori — inteligent, îndrăzneț și priceput. În întrecere creatoare cu celelalte șantiere, colectivul din Gorki s-a distins întotdeauna prin inovațiile sale, printr-o gîndire pătrunzătoare. Aici, lîngă Gorodeț, a fost pentru prima oară încercat ciocanul vibrator al profesorului D. D. Barkan, pentru care acesta a fost distins cu Premiul Stalin. Aici au fost pentru prima oară încercate și introduse filtrele-aculare ejectoare, care sînt acum foarte prețuite de constructori. Aici a fost introdusă metoda aluvionării fără estacadă a digurilor de pămînt, propusă de inginerul V. A. Platonov, care a constituit o revoluție în ramura cea mai nouă a tehnicii construcției — hidromecanizarea.

Pe șantierul hidrocentralei de la Gorki este folosit frigul artificial pentru înghețarea solului și construirea pereților de gheață subterani, pe scară încă necunoscută în practica construcției. Cu ajutorul „uzinelor de gheață” s-au creat în adîncurile pămîntului perdele înghețate cu care a fost izolat fundamental adînc de terenurile nestabile.

Pe un poligon special amenajat. În laboratoare și nemijlocit la construirea ecluzelor, se încearcă acum metoda betonării neîntrerupte, metoda elaborată de inginerul V. V. Gorohov. În locul uzinelor de beton automate, complicate și costisitoare, la care trebuie transportate milioane de tone de materiale, iar apoi masa de beton gata să fie cărată jos pe palere, a fost creată o instalație simplă, care face toate operațiile de fabricare a betonului direct pe palierul de construcție.

Se apropie ziua cînd masele recipiente de beton armat, de un verde cenușiu, aruncate de sute de camioane basculante, vor opri valul înspumat al Volgăi, vor bara șuvoiul.

Acum, pe șantierul hidrocentralei de la Gorki munca este în toi. Abia a fost umplută groapa de fundație. Volga a ieșit pe consola de piatră a taluzului din beton armat și s-a oprit în așteptare în fața uriașei construcții a hidrocentralei. În curînd ea va porni pe o albie nouă — printr-un baraj deversor și prin două grupe de turbine.

Azi, pe noul drum trebuie să treacă vapoare și șleperi. Ele nu vor mai merge prin albia principală ci pe o cale ocolită, pe un canal săpat special. Atunci constructorii vor căpăta în deplină folosință albia principală. De fapt, din această albie a rămas acum numai o strămoare îngustă de vreo 300 de metri, prin care spumegă, furios, fluviul. Peste acest loc se va face un pod de pontoane, vor fi trase șleperi cu pietre și, la semnal, camioane basculante mari și macarale cu aburi plutitoare vor răsturna în Volga mii de tone de piatră, apoi vor arunca beton armat.

Se formează de-a latul fluviului un singur front de rezistență. După aceasta, vor fi acoperite cu vane de oțel barajul deversor, gurile de turbine, și Volga, oprită de zidul puternic, va merge îndărăt — se va revărsa în Marea Gorki. Atunci vor fi puse în funcțiune prima, apoi a doua și așa, treptat, toate cele opt turbine hidrolice ale hidrocentralei de la Gorki.

Inclusă în inelul central energetic, ea va furniza energie electrică orașului Gorki cu puternica lui industrie, regiunilor Gorki, Arzamas, Ivanovo și orașului Moscova.

Marea Volgă răspunde cu cîntece pînă la cîntece de electricitate a țării.

Inceput de an școlar

Am citit în ziare că la Greenwood (statul Mississippi), trei albi au lîșnat un elev negru. Motivul: autoritățile din statele de sud își afirmă voința de a menține segregarea, adică despărțirea albilor de negri în școlile publice. O viață întină a fost curmată în chipul acesta bestial, pentru că Emmet Louis Tei vroia să învețe în școlile de an școlar!

Eu vreau să-i vorbesc, cititorule, despre un alt început de an școlar, din țara socialismului birurilor.

„Ne regăseam în trenul de Ivanovo. Eram ruși, romini, chinezi, bulgari, coreeni, unguri, polonezi. Ne despărțiseră numai două luni de vacanță, dar revederea era atît de caldă și de plină de exclamații de bucurie, încît parcă nu ne-am fi văzut de cîte știe cîtă vreme. Se povestea, înădmășit, cum și-a petrecut fiecare vacanța, rîdeam, cîntam. Și cînd făceam unele — e drept — prea mult zgomot, însuși insoțitorul vagonului, indulgent, exolica celor nemulțumiți: „Se întorc studenții! Incep cursurile...”

La gară, ne așteptau colegii din Ivanovo. După bucuria primei clipe, ne interesam întotdeauna: — Ce mai e nou la Ivanovo?

Să nu credeți că întrebarea aceasta era formală sau banalizată ca „ce mai faci?”, de pildă. Nu! În scurta noastră absență, în Ivanovo se realiza întotdeauna cîte ceva: fie o nouă sală de cinematograful, o nouă linie de autobuz, un cămin studențesc, o cantină, o grădiniță de copii. Interesul și curiozitatea noastră erau, deci, pe deplin firești.

Căminul ne aștepta primitor ca o casă părintească. Plutea mirosul acela nespus de plăcut de curățenie, de zăugăvoadă proaspătă, la care se adăuga parfumul florilor răspîndite din beșugi în fiecare cameră. Reparațiile pe camere se făceau pe loc, fiindcă administrația se îngrijea din vreme de cazarea studenților.

Primul drum îl făceam, bineînțeles, la Institut. Iată-l! De departe se vede clădirea impunătoare a Institutului Energetic care poartă numele lui Vladimir Ilici Lenin. Grupuri de studenți din mereu, se răspîndesc pe coridoarele luminoase, în sălile de curs încăpătoare. S-au petrecut multe schimbări și la Institut. A crescut numărul cabinetelor pentru studii individuale al studenților, la bibliotecă s-au adus numeroase cărți noi, iar cele existente au fost clasate din nou, s-au înlocuit cataloage cu bibliografii obligatorii și facultativă pentru fiecare capitol dintr-un curs sau altul.

Studenții din anul I vizitează cu interese sălile de curs și seminar, laboratoare. Pe cei mai mulți îi atrag izolațiile uriașe din laboratorului destinat studenților cu specialitatea tehnica tensiunilor înalte.

Surprind un orizont de discuție: — Am fost de cîteva ori cînd eram elev, în clasa a IX-a m-am hotărît să mă specializez în tehnica tensiunilor înalte.

Într-adevăr, elevii școlilor medii din Ivanovo organizează deseori excursii la diferitele institute de învățămînt superior din oraș. Aceste vizite le ajută multora dintre ei să-și aleagă profesia.

„1 septembrie. Soneria sună prelung. Și deși auzim zbrîntul ei vesel în tot timpul anului, la începutul și sfîrșitul fiecărei ore de curs și seminar, de data aceasta ne simțim emoționali: ea vestește doar începutul unui an nou!

Prima lecție se ține întotdeauna într-un cadru festiv. Reînălțăm veștile profesori, facem cunoștință cu cei noi.

Incepe adocărată viața studențească. Pe tablele de anunțuri, încep să apară primele dovezi că institutul și-a reluat activitatea. Iată un anunț din care aflăm că la 14 septembrie se va ține ședința studenților care locuiesc în căminul nr. 3, pentru alegerea consiliului studențesc. Un alt afiș ne vestește că în curînd va avea loc prima conferință a membrilor societății științifice studențești.

În institutele sovietice se pune mare preț pe lucrările științifice ale studenților. Anual, se țin concursuri la care cele mai bune lucrări sînt premiate. De multe ori, la Ivanovo au fost premiați și studenți romini.

Pentru buna reușită a lucrărilor științifice, se creează condiții optime. Profesorii și laboratoarele stau la dispoziția studenților. Iar rezultatele sînt, firește, dintre cele mai bune. Este destul să remarcă că fiind încă studenți, mulți dintre viitorii ingineri au fost distinsi, pentru valoarea lucrărilor lor, cu Premiul Stalin.

„Așa am început, cînd ai la rînd, anul școlar. Cînd vîd acum grupurile de elevi și studenți care se îndreaptă vîzînd spre școlile universitare și institutele bucureștene, rezidînd luminii auri și blînde a începutului de toamnă, iesînd rîzînd în întîmpinarea vieții, retrăesc intens zilele petrecute în țara unde soarele nu apune niciodată.

EUGEN VRABIE

In ținutul pinului albastru

Ala-Tau — Munții pestriți. Astfel a numit poporul lanțul muntos Tian-Shan, care se înalță în partea de sud-est a ferții văi Semirechiei. Frumuseța acestor munți este de neamăsurat. Sub razele soarelui puternic se înalță minire pîrîndele, strălucesc ghețarii, de sub care izvorăsc cu repeziune șuvoaie involburate. Lunci alpine presărate cu flori alternează cu păduri dese de pini. Acolo începe ținutul minunat al pinului albastru de Tian-Shan.

Numeroși turiști din toate colțurile Uniunii Sovietice vizitează cu plăcere aceste ținuturi pitorești. Lacul Issik însă, le întrece pe toate prin frumusețe. În urmă cu un an, lîngă lac a fost amenajată o bază de turism, care atrage o mulțime de oameni ai muncii dornici să-și petreacă concediul pe malul său.

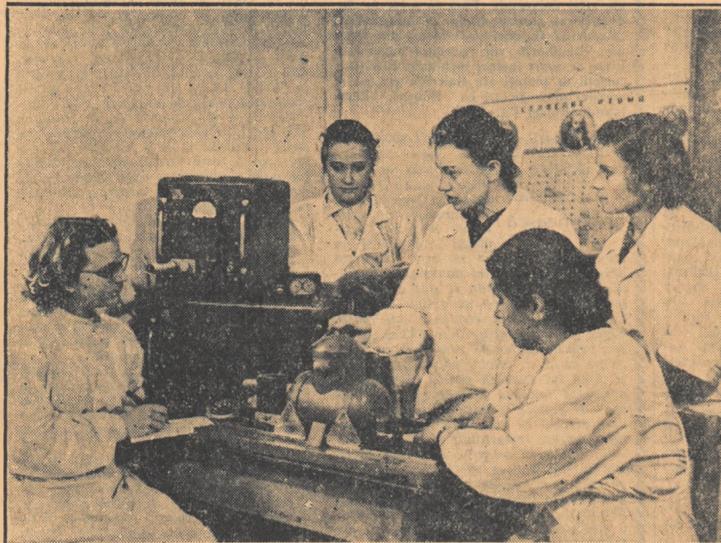
Lacul se află situat într-o cupă adîncă, la o înălțime de aproape 1.800 m, deasupra nivelului mării. În funcție de felul în care razele soarelui luminează lacul, el pare cînd albastru, cînd verde închis, cînd de culoarea smaraldului.

Malurile abrupte ale lacului sînt acoperite cu o pădure deasă de conifere. În zori, pe potecile sale pot fi întîlnite capre sălbatice, iar la o înălțime mai mare răzăcește ursul de Tian-Shan.

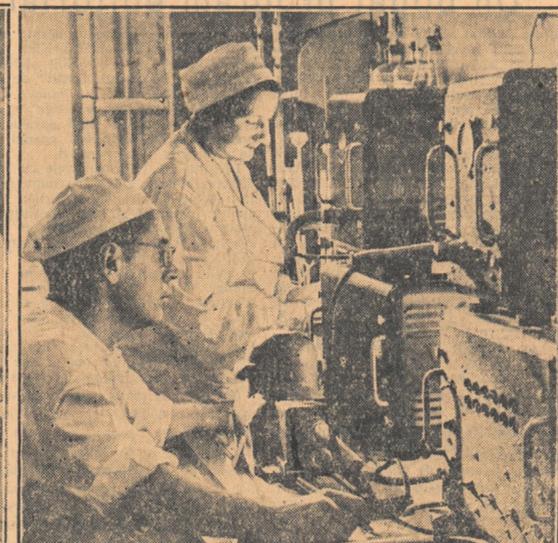
Multe lucruri interesante îi așteaptă pe turiști la baza din Issik. La dispoziția lor se află o mulțime de bărci cu care pot face plimbări lungi de-a lungul malurilor stîncoase, precum și tot echipamentul necesar pentru ascensiuni în regiunea zăpezilor eterne. Turiștii cu multă experiență pot ajunge în Kirghizia prin trecători puțin accesibile unui călător obișnuit.

În prezent, pe malul lacului Issik își petrec concediul 100 de turiști. Grupuri numeroase de elevi, studenți, tineri muncitori își instalează de asemenea corturile în acest ținut pitoresc. Iar în zilele de simăță și duminică, vin la Issik mii de locuitori din Alma-Ata, care au prilejul să admire nu numai frumusețea de neamăsurat a lacului Issik și a munților Tian-Shan ci și minunata sosea asfaltată strălucită de pomi fructiferi și vii. Satele care se înșiră de-a lungul drumului se pierd în frunzișul ploilor piramidali. După ce trece de satul Issik, drumul devine din ce în ce mai anevoios. Pe pantele abrupte cresc meri și cășci sălbatice. Trecătoarea se îngustează tot mai mult. Mașina nu mai poate înainta și atunci turiștii o pornesc pe jos, dornici să admire cei mai repede aceste ținuturi de o impresionantă frumusețe.

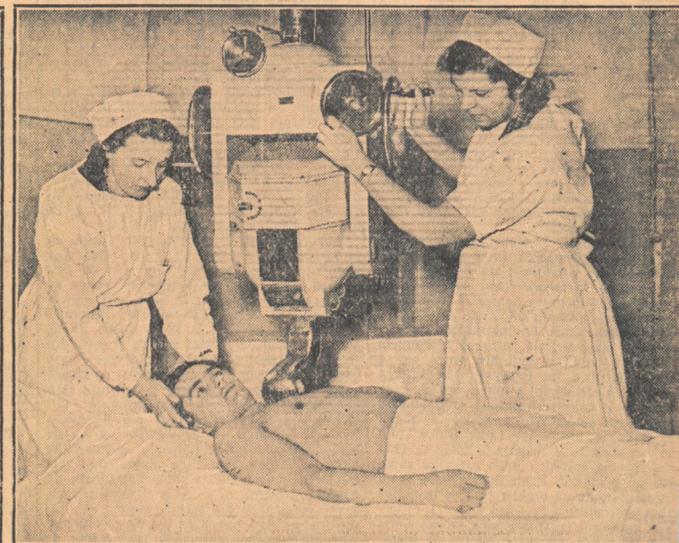
Folosirea energiei atomice în medicina sovietică



Marea descoperire a genului uman, energia atomică — să slujească tot mai mult vîștilor, fîrțirilor oamenilor! Iată țelul mareț care însuflețește munca sa-vanților sovietici. Ca și în alte domenii de activitate, în medicina sovietică folosirea energiei nucleare capătă din ce în ce o mai mare amploare.



Cele trei clișee oglîndesc aspecte din acest domeniu. 1. O lecție practică în laboratorul de stabilire a diagnosticului de pe lîngă catedra de radiologie a Institutului de medicină „Stalin” din Crimeea.



2. În laboratorul izotopilor radioactivi al Institutului central de traumatologie și ortopedie se studiază legile regenerării sistemului osos. 3. Un tratament cu izotopi radioactivi administrat unui bolnav la Institutul de radiologie și oncologie din Kiev.

LITERATURĂ-ARTĂ-ȘTIINȚĂ

Savanții sovietici și zborul interplanetar

Prof. PAUL IOANID
candidat în științe tehnice

Desigur că o cunoaște direct o parte din mai mare a universului înconjurător este la fel de veche ca și civilizația umană. Până astăzi, astronomia a fost singura știință care a dat omenirii date prețioase asupra universului. Observațiile astronomice au fost unicul mijloc de legătură între noi și celelalte corpuri cerești.

Ideea comunicațiilor directe între planeta noastră și celelalte este și ea destul de veche. Dar fiind însă nivelul scăzut al științei și tehnicii secolilor trecuți, singurele roade ale acestei idei mărețe au fost legende, povestirile fantastice.

La sfârșitul secolului al 19-lea, ideea comunicațiilor interplanetare pătrunde pentru prima dată în știință, odată cu lucrările unei pleiade de savanți ruși, în frunte cu genul lui om de știință Konstantin Eduardovici Tioikovski care este recunoscut drept fondatorul acestei noi științe — cosmonautica.

Pentru a ne face o sumară idee asupra dezvoltării acestei științe în Uniunea Sovietică dăm mai jos câteva momente istorice mai importante care caracterizează aportul uriaș al științei ruse și sovietice în problema zborului interplanetar.

În 1881, revoluționarul narodnic N. I. Kibalici creează primul proiect de motor cu reacție, conceput ca mijloc de deplasare în aer, iar în 1897 I. B. Meșevski pune bazele unei noi capitolei — mecanica corpurilor cu masă variabilă, a căruia aplicație principală o constituie zborul rachetelor cu mare rază de acțiune și deci al rachetelor interplanetare. În 1898, A. Fiodorov în lucrarea „Un nou principiu de navigație care exclude atmosfera ca mediu de sprijin” propune pentru prima dată utilizarea rachetei în spațiul cosmic fără atmosferă. Începând din 1903 (data primei lucrări în problema zborului interplanetar) și până în 1935 K. E. Tioikovski rezolvă din punct de vedere teoretic cele mai importante probleme ale zborului interplanetar, în lucrările din care cităm câteva: „Cercetarea spațiilor universale cu aparate reactive” (1903), lucrare continuată în 1912 și 1914; „Corabia cosmică” (1924); „Racheta cosmică” (1927); „Scopul astro-nauticii” (1929); „Trenul de rachete cosmice” (1929); „Astronautica” (1930); „Astro-nava” (1930); „Aparate reactive pentru cercetarea stratosferelor” (1935).

În 1924 F. A. Tandev a publicat primul proiect de corabie cosmică. În același an are loc în U.R.S.S. prima expoziție cu tema „Zborul interplanetar”. În 1928, N. A. Rimin începe editarea unei lucrări în problema comunicațiilor interplanetare. În 1930, apare originala lucrare a lui I. B. Kondratiev „Cercetarea spațiilor interplanetare”. În 1935 are loc în U.R.S.S. prima conferință unională pentru utilizarea rachetelor în cercetarea stratosferelor.

Dupa această perioadă, și mai ales în timpul celui de al doilea război mondial, lucrările în problema tehnicii rachetelor și a zborului interplanetar s-au făcut secrete, avându-se în vedere utilizările militare ale rachetelor.

În urma desinderii relațiilor internaționale, realizată de conferința de la Geneva, a putut avea loc de curind la Copenhaga, ca participarea savanților sovietici, prima conferință internațională dedicată comunicațiilor interplanetare.

Pentru a arăta câteva din soluțiile date de savanții sovietici în realizarea zborului interplanetar este necesară o analiză pe scurt a principiilor de zbor. Zborul interplanetar are drept scop ieșirea din spațiul atmosferei și atingerea spațiilor apropiate sau ațezarea pe celelalte planete sau corpuri cerești. Acest zbor se diferențiază în mod esențial de zborul avioanelor obișnuite, deoarece în spațiul cosmic nu există atmosferă.

Deplasarea navei interplanetare în spațiul fără atmosferă însă în timpul de atracție al corpurilor cerești (pământul, soarele, planetele etc.) este deosebit de complicată. Pentru a realiza zborul interplanetar este necesară o analiză pe scurt a principiilor de zbor. Zborul interplanetar are drept scop ieșirea din spațiul atmosferei și atingerea spațiilor apropiate sau ațezarea pe celelalte planete sau corpuri cerești. Acest zbor se diferențiază în mod esențial de zborul avioanelor obișnuite, deoarece în spațiul cosmic nu există atmosferă.

Deplasarea navei interplanetare în spațiul fără atmosferă însă în timpul de atracție al corpurilor cerești (pământul, soarele, planetele etc.) este deosebit de complicată. Pentru a realiza zborul interplanetar este necesară o analiză pe scurt a principiilor de zbor. Zborul interplanetar are drept scop ieșirea din spațiul atmosferei și atingerea spațiilor apropiate sau ațezarea pe celelalte planete sau corpuri cerești. Acest zbor se diferențiază în mod esențial de zborul avioanelor obișnuite, deoarece în spațiul cosmic nu există atmosferă.

Deplasarea navei interplanetare în spațiul fără atmosferă însă în timpul de atracție al corpurilor cerești (pământul, soarele, planetele etc.) este deosebit de complicată. Pentru a realiza zborul interplanetar este necesară o analiză pe scurt a principiilor de zbor. Zborul interplanetar are drept scop ieșirea din spațiul atmosferei și atingerea spațiilor apropiate sau ațezarea pe celelalte planete sau corpuri cerești. Acest zbor se diferențiază în mod esențial de zborul avioanelor obișnuite, deoarece în spațiul cosmic nu există atmosferă.

Deplasarea navei interplanetare în spațiul fără atmosferă însă în timpul de atracție al corpurilor cerești (pământul, soarele, planetele etc.) este deosebit de complicată. Pentru a realiza zborul interplanetar este necesară o analiză pe scurt a principiilor de zbor. Zborul interplanetar are drept scop ieșirea din spațiul atmosferei și atingerea spațiilor apropiate sau ațezarea pe celelalte planete sau corpuri cerești. Acest zbor se diferențiază în mod esențial de zborul avioanelor obișnuite, deoarece în spațiul cosmic nu există atmosferă.

Deplasarea navei interplanetare în spațiul fără atmosferă însă în timpul de atracție al corpurilor cerești (pământul, soarele, planetele etc.) este deosebit de complicată. Pentru a realiza zborul interplanetar este necesară o analiză pe scurt a principiilor de zbor. Zborul interplanetar are drept scop ieșirea din spațiul atmosferei și atingerea spațiilor apropiate sau ațezarea pe celelalte planete sau corpuri cerești. Acest zbor se diferențiază în mod esențial de zborul avioanelor obișnuite, deoarece în spațiul cosmic nu există atmosferă.

Deplasarea navei interplanetare în spațiul fără atmosferă însă în timpul de atracție al corpurilor cerești (pământul, soarele, planetele etc.) este deosebit de complicată. Pentru a realiza zborul interplanetar este necesară o analiză pe scurt a principiilor de zbor. Zborul interplanetar are drept scop ieșirea din spațiul atmosferei și atingerea spațiilor apropiate sau ațezarea pe celelalte planete sau corpuri cerești. Acest zbor se diferențiază în mod esențial de zborul avioanelor obișnuite, deoarece în spațiul cosmic nu există atmosferă.

planeta de destinație etc.) se face conform legilor de mișcare stabilite de astronomie pentru corpurile cerești naturale. Nava interplanetară, deci, va trebui să fie transformată într-un corp ceresc artificial. Mișcarea corpurilor cerești are loc sub acțiunea forțelor de atracție gravitaționale. De pildă, luna se rotește în jurul pământului din cauza forței de atracție a pământului. Dacă nu ar exista această forță, luna, având o anumită viteză inițială, s-ar îndepărta continuu de pământ, după o linie dreaptă, cu o viteză constantă. Dacă viteză inițială nu ar exista, atunci luna s-ar apropiia cu o viteză accelerată de centrul pământului său acțiunea forței de atracție a acestuia, ar cădea pe pământ la fel ca orice piatră lăsată liberă o anumită înălțime.

În același mod poate fi explicată mișcarea de rotație a pământului în jurul soarelui. Pentru ca să schimbăm deci efectul obișnuit al forței de atracție asupra unui corp oarecare și anume căderea pe suprafața pământului, este necesar ca acest corp să-și imprimăm o anumită viteză. Viteza necesară ca un corp să devină satelit artificial al pământului este de aproximativ 8 km pe secundă. În acest caz, corpul respectiv, care poate să fie și viteza noastră cosmică, va executa o mișcare de rotație în jurul pământului. Această mișcare, dacă nu va interveni o forță nouă, va continua nelimitat în timp, deoarece nu există nici o forță de fricțiune a acestei mișcări — atmosfera nu mai există.

Dacă viteza este cuprinsă între 11,2 și 16,7 km/sec. atunci nava interplanetară va deveni un satelit artificial al soarelui, deci o planetă artificială, care va executa în general o elipsă (în caz particular un cerc) gigantică în jurul soarelui și, în funcție de direcția și mărimea vitezei inițiale pe care o imprimăm, ea va putea să atingă orice punct al spațiului solar. Dacă viteza este mai mare decât 16,7 km/sec. nava poate să părăsească sistemul solar și să se îndrepte spre stelele cele mai apropiate, devenind o navă interstelară sau o stea artificială.

Aceasta este mecanica destul de simplă a zborului interplanetar și totuși problema realizării zborului interplanetar este deosebit de complexă, din cauza greutății considerabile de a imprima navei vitezele cosmice necesare, arătate mai sus. Tocmai de această problemă s-a ocupat Tioikovski în primul rând. Cu o viziune genială, analizând direcțiile imperceptibile de dezvoltare a științei din vremea sa, el a demonstrat că racheta este singurul motor capabil să asigure navei cosmice viteza necesară. Cu toate că racheta era cunoscută și utilizată încă din antichitate, nimeni nu a întreprins faptul că aceasta poate constitui un motor pentru propulsia unei nave atât în atmosferă cât și în spațiul fără atmosferă. Cercetind mișcarea rachetei în spațiul fără atmosferă, el a descris cu ajutorul ecuației denumită de atunci „prima ecuație a lui Tioikovski”, legile de mișcare a acesteia și a demonstrat că racheta poate să realizeze, în funcție de încălzirea și natura combustibilului, orice viteză. Tioikovski analizează mai departe influența atmosferei și a forței de atracție a pământului la decolarea navei cosmice, ajungând la cea de a doua ecuație fundamentală a sa. Aceste două ecuații stau astăzi la baza dinamicii rachetelor și sunt utilizate în întreaga lume.

Tioikovski a rezolvat de asemenea o serie întreagă de alte probleme cum ar fi: calculul traiectoriei optime la decolare a navei, pentru a avea un consum minim de combustibil; condițiile de decolare de pe diferite planete și calculul cantității de com-

buștili necesar pentru aceasta; forma constructivă a navei; alegerea combustibilului necesar; forma ajutorului de reacție. Pentru prima dată s-a indicat mijlocul de schimbare a drumului rachetei în vid cu ajutorul arto-ploarelor dispuse în curentul de gaze reac-tive, mijlocul de răcire a motorului cu ajuto-riul combustibilului. Tioikovski a arătat că pentru simplificarea construcției și pentru a putea încălca enorma cantitate de combustibil necesară, trebuie să se realizeze o rachetă compusă din mai multe rachete, care să fie pe rând aruncate pe măsură ce se consumă combustibilul. Toate aceste măsuri sînt astăzi aplicate pe larg în tehnica mondială a rachetelor cu mare rază de acțiune.

Tioikovski a indicat etapele de dezvoltare a zborului interplanetar, printre care un loc important îl joacă crearea sateliților artifi-cial, conceput de el la început, ca o sondă de cercetare fără pasageri, apoi ca un laborator în cosmos, în condiții cu totul diferite de condițiile pămîntului și în sfîrșit ca o gară cosmică pînă la sfîrșit drept bază de plecare și alimentare cu combustibil pentru rachetele ce au ca punct de destinație planetele sistemului solar. Aceste etape ale zborului interplanetar și mai ales ideea sateliților artificiali ca etapa obligatorie sînt astăzi universal admise. Altit în S.U.A. cit și în U.R.S.S. se lucrează intens în momen-tul de față la realizarea practică a acestui satelit.

În problema sateliților artificiali, cercetă-torul sovietic Kondratiev a analizat proble-mele legate de alimentarea acestuia cu combustibil, după ce a fost lansat, cit și ațezarea sa pe pămînt fără consum suplimen-tar de combustibil, utilizîndu-se fîrîmarea aerodinamică.

În rezolvarea problemei principale și a-nume economia de combustibil, savantul so-vietic Tandev a dat o serie întreagă de solu-ții din care cităm: utilizarea unei nave avînd diferite motoare sub funcție neco-secutiv și apoi parastoate. La început ar trebui să lucreze motoarele turboreactoare, după care ar intra în funcțiune motoarele statoractoare. Aceste două tipuri de mo-toare lucrează cu aer din atmosferă, deci se micșorează cantitatea de masă (oxigen) ce trebuie luată la bord. La o anumită înăl-țime, cînd atmosfera a devenit alt de rare-fiată înclă această nu mai poate fi utilizată pentru alimentarea cu oxigen a motorului, se pun în funcțiune motoarele rachetei. (Ra-cheta conține la bord și oxigenul necesar arderii).

Paralel cu aceste probleme pur tehnice savanții sovietici au rezolvat teoretic o serie de alte probleme cum ar fi: condițiile de viață ale pasagerilor pe nava cosmică, securitatea călătorilor împotriva creșterii greu-ții (acelerația) în timpul decolării și a lipsei de greutate, în timpul zborului fără motor; mijloacele de asigurare a oxigenului, căldurii și alimentației; utilizarea în acest scop a energiei solare și a serelor cu plante.

Importanța și roadele pentru omenire a zborului interplanetar și excepțională sa va-loare științifică au fost expuse în gîfuite lu-crări ale oamenilor de știință sovietici.

Savanții sovietici au deschis științei mon-diale un drum nou, o poartă către univers. Pe acest drum pășește întreaga știință mon-dială, odată cu știința sovietică.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

Utilizarea motoarelor-rachetă atomice, realizarea etapelor superioare ale zborului interplanetar — zborul și ațezarea pe ce-lelalte planete ale sistemului nostru solar, reprezentă sarcini extrem de complexe și grele. Omenirea le va putea realiza încă în secolul al XX-lea dacă va exista o colabo-rare științifică între toate statele. În ce pri-vește Uniunea Sovietică, ea merge ferm pe linia colaborării științifice internaționale.

ALEXANDR KOVALENKOV

Licuriciul

— Iată, cade-o stea!

— Am s-o ridic îndată.

— Steaua?

— Steaua. Ce-al rămas mirată?

Am să prind pe bluza ta anume

Vestitoarea din a spațiilor lume.

— O să ard, Andrei. Ce vrei cu steaua ta?

Dă-mi mai bine-o floare de „nu-mă-uita”.

Doar cu tine vreau să fiu de-apururi.

Lasă stelele să ard în azururi.

E o vorbă: cînd din ceruri cade-o stea,

Pe pămînt s-a stins o viață, undeva...

— Draga mea, cum văd, vorbim în dodii.

Stelele nu cad din cer ca niște rodii,

De-am văzut intr-adevăr cum fulgeră o stea,

Asta nu înseamnă că-n văzduhuri, undeva

S-a făcut puzderie un soare al cuiva.

Uite-o stea! Hai, ține-o!

— Și în mină

El l-a pus fărîma de lumină —

Lumina de argint a unui licurici,

Șciuteala serilor din codril de pe-aci.

Și scluteala-naripată a plutit prin insereaz,

Depărîndu-se cu-a glasurilor tremurare...

Marginea pămîntului pierce sub bolta-naltă.

Cerul era plin de stele. Noaptea — caldă.

În romînește de GEORGE DAN

—

STEPAN SCIPACIOV

Toamnă

Cad frunzele și-i noapte naltă iar.

Imi voi aduce-amine pin' la moarte

Că pașii noștri, — alea de arșar

Ni-i duse, în septembrie, departe.

—

Ne-mbrățișăm sub ochiul lunei blind.

Cresc umbrele ardarilor Intruna

Și luna se grăbește: pe pămînt

Ea, pentru-ndrăgostii toți, e una.

—

În romînește de NICOLAE BOGDAN

Cîntărețul poporului leton

MEDALION

Pe Jan Rainis îl citești trăind profunde emoții, Marele poet leton (1865—1929), de la a cărei naștere se împlinesc 90 de ani, reprezintă una din cele mai interesante figuri ale literaturii popoarelor nordice.

Trăind într-o epocă de intensă luptă socială, tumultuosul tribun și crăncinul libertății și înfrățirii popoarelor de pe tărîmul Balticeii a atins un nivel și o tonalitate a accentelor revoluționare care prin vigoarea lor îl plasează printre cei mai înaripați cîntăreți ai clasei muncitoare.

Aceste calități nu sînt inexplicabile. Jan Rainis, animator al luptei primilor mareaștri din țara lui, și-a exprimat încă de tînră convingerea că eliberarea pămîntului leton de sub fărîm și aspirarea burgeois-moșierească se poate obține numai pe calea revoluționară, numai cu ajutorul prietenesc al popoarelor Rusiei. El este autorul înflăcăratei apeluri care au trezit conștiința patriotică a letonilor și au determi-nat nașterea și forma-re literaturii naționale în patria lui. Însușit de o asemenea viziune înaintată, poetul și-a transformat fiecare vers într-un mesaj, într-o chemare la luptă în care timbrul propriu rămîne totdeauna specific:

Nu-n plînsset, vaiet, ei-n urgii
Vei frînge lanțul! Stîncă
Și pui în luptă foc
Că-și crapă rîurile — ghiată.

Marea pasiune a poetului pentru literatura clasică rusă, din care traduce capodope-

Insă, mai presus de toate, Rainis rămîne cîntărețul revoluției din 1905. El este poetul care a cîntat patosul luptei clasei muncitoare în anul cîmplat al „mării re-petii generale a Revoluției din Octombrie” (Lenin).

Jan Rainis și-a manifestat încrederea în forța biru-toare a revoluției, în cele peste 30 culegeri de versuri pe care le-a tipărit, în pie-selă lui, care au stîrnit interesul și preluarea lui M. Gorki. Poate de aceea simpatia, contactul spiri-tual frățesc al mare-lui scriitor rus cu poe-tul leton nu cu înșe-tat să se manifeste în tot timpul vieții acestuia, de cînd M. Gorki semnează, printre cei dinți, valoarea ver-surilor lui Rainis din prima lui carte („Ecuri îndepărtate ale unei serb-ablăstre”, 1903) și pînă după moartea sa, cînd îl denumește „un mare arti-st”, „un Pușkin al Nor-dului”.

Miscător este testa-mentul poetului:

Nu voi muri! Veni-vor soli
din zare
Și m-or purta pe aripi
către mare,
Spre țara-n care-i vesnic
răsărit
Și luminează-ogorul dezrobii.
„Dar m-oi întoarce iarăși
într-o zi
Și tuitora — soare-oi dărui!”

Versurile lui dăruite scrie într-o perioadă în care poe-tul leton gemea în lanțu-rile robiei. Dar imaginea a-legalicică pe care o conțin și-a găsit tălmăcirea în în-țipărea visurilor poporu-lui lui Rainis, în Letonia sovietică.

MIHAIL COSMA

Carnet

Noua stagiune Teatrul muzical „K. S. Stanislavski și V. Nemirovici - Danceni” și-a deschis noua stagiune teatrală cu baletul „Esmeralda” de I. Popov și A. Stepanov, iar Teatrul Central al Transportului „Oaspeli de peste hotare”...

Aceiași teatru va prezenta operele: „Andrei-puscășul” de M. Maghidenco, „Zorile de K. Molceanov, „Război și pace” de S. Prokofiev, baletul „Fecioara din Orleans” de N. Peiko și „Tărîmul fericii-rit” de A. Spadavecchia, într-o montare nouă. Teatrul pregătește baletul compo-zitorului iugoslav S. Hristici „Legenda din Ohrida”.

Teatrul academic de artă „Maxim Gorki” și-a deschis stagiunea la 1 septembrie cu spectacolul „Roadele învătă-turii” de L. Tolstoi. Teatrul „Pușkin” va prezenta comedia lui G. Kelbakian „Ea își schimbă adresa” și piesa „Marie Tu-dor” a lui V. Hugo. Teatrul Mic a pre-gătit spectacolul „Port-Arthur” de I. Popov și A. Stepanov, iar Teatrul Central al Transportului „Oaspeli de peste hotare”...

Tablourile din Dresda pe ecran

constituie tema unor filme realizate de către studiorile de filme științifico-populare din Moscova și Leningrad. Astfel, milioane de spectatori vor avea posibi-litatea de a vedea minunatele capodope ale artei universale. Pînă în prezent, stud-iourile au realizat filmul de lung me-traj „Expoziția Galeriei de tablouri din Dres-da”. Studiorile vor produce numeroase filme de scurt metraj închinăte diferitelor colecții de picturi ale Galeriei, precum și creației unor pictori ca Rubens, Rem-brandt, Rafael ș.a.

Un articol despre coregrafia romînească

„Sovetskaia kultura” în care vorbește despre înflorirea artei dansului în Romi-nia, „Poporul român în sint dragi cînte-cele și dansurile — scrie Igor Smirnov. Folclorul coregrafic romînesc este foarte bogat”. Autorul articolului vorbește despre jocurile și horele romînești care ex-primă viața și sufletul poporului, precum și lupta lui seculară pentru libertate; el apreciază totodată activitatea ansamblu-riilor de cîntece și dansuri din țara no-astră, arătînd că dansatorii romîni au ob-ținut succese remarcabile și în arta dan-sului clasic. În articolul său, Igor Smir-nov se referă și la spectacolele de balet pe care le-a montat în țara noastră, o-prindu-se în special asupra baletului „Că-lărețul de aramă” de R. Glier și jăcînd o elogiică apreciere a talentului și ar-tizănelității coregrafice romînești și al talentului înăscut pentru cîntece și dans al popo-ru-lui român. Igor Smirnov amintește în ar-ticolul său că, deși primele încercări în

crearea unui balet național au fost făcute, arta coregrafică romînească trebuie în-terzită prin crearea unui balet național ro-mînesc. Igor Smirnov își încheie ar-ti-colul vorbind despre sincera prietenie ce s-a încheiat între maestrul artei coregra-fice romînești și sovietice.

Un balet nou al lui A. Hacıaturian

Cunoscutul compo-zitor sovietic Dmitri Sostakovici face în-tr-un articol o elogi--oasă apreciere a nou-lui balet al lui A. Ha-cıaturian, D. Sostakovici arată că în nou-balet autorul a știut să îmbine cu dibăcie principiile simfonismului cu speci

Ne pregătim intens pentru marea sărbătoare a prieteniei

În fiecare an, tradiționala sărbătoare a Lunii prieteniei romino-sovietice marchează o etapă deosebită însemnată în viața organizațiilor A.R.L.U.S., cărora le revine un rol principal în organizarea și coordonarea acțiunilor variate ce au loc cu acest prilej.

Anul acesta, Luna prieteniei se va desfășura în condițiile succeselor reputeate de popoarele iubitoare de pace în lupta pentru slăbirea încordării internaționale, în condițiile unui nou și puternic avânt al economiei și culturii Uniunii Sovietice și a țării noastre socialiste.

Prezentarea acestor importante evenimente, în cadrul manifestărilor din Luna prieteniei, constituie o sarcină de seamă pentru organizațiile noastre.

În planul de muncă al comitetului orașenesc A.R.L.U.S.-București pe această perioadă, ilustrarea inițiativelor U.R.S.S. îndreptate spre destinderea încordării internaționale și reglementarea pașnică a problemelor internaționale în litigiu, precum și popularizarea succesorilor obținute de poporul sovietic în îndeplinirea înaintea de termen a cincinalului, a marelui program de dezvoltare a industriei sovietice, ocupă un loc de seamă.

La alcătuirea planului de muncă pentru Luna prieteniei, comitetul orașenesc s-a străduit să îmbrățișeze aspecte multiple ale realității sovietice, pentru a oferi oamenilor muncii din Capitală posibilitatea de a-și întregi cunoștințele despre experiența și realizările Uniunii Sovietice în toate domeniile vieții economice, sociale și culturale.

Luna prieteniei ne prilejuiește o intensă activitate de răspundere a metodelor și experienței sovietice în industrie. Masa largă a oamenilor muncii din întreprinderile Capitalei prețuiește tot mai mult tehnica sovietică, carei ajutor să lucreze mai bine, mai cu spor. Referate și schimbările de experiență însoțite de demonstrații practice, pe care le vom pregăti în numeroase întreprinderi din Capitală, în colaborare cu comitetele sindicale și cercurile A.S.I.T., sînt menite să contribuie la o mai largă folosire a metodelor și procedurilor înaintea de lucru sovietice. De asemenea, în toată perioada Lunii prieteniei, o seamă de ingineri și tehnicieni vor prezenta, în consfățirile de producție, rezultatele obținute de colectivele întreprinderilor lor în sprijinul productivității muncii și reducerea prețului de cost al produselor, în urma folosirii creațiilor tehnicii sovietice.

Interesul cu care sînt urmărite realizările științei sovietice în direcția utilizării energiei atomice în scopuri pașnice, precum și succesele oamenilor sovietici în domeniul cercetărilor medicale, a determinat organizarea în Luna prieteniei din acest an a unor noi acțiuni ca: „Săptămîna popularizării cercetărilor științifice sovietice”, „Zilele medicale sovietice” ș.a.

O deosebită grijă acordă comitetul nostru orașenesc pregătirii acestor acțiuni. Astfel, cu sprijinul filialelor S.R.S.C., A.S.I.T. și al consiliului sindical al orașului București, comitetele raionale A.R.L.U.S. și cercurile din instituțiile și institutele de cercetări științifice vor organiza în cadrul „Săptămîni popularizării cercetărilor științifice sovietice” conferințe și referate ținute de oameni de știință și specialiști, asupra succesorilor științei sovietice, îndeosebi în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

O largă activitate de popularizare a realizărilor medicale sovietice vom desfășura, în colaborare cu filiala Societății Științelor medicale, în cadrul „Zilelor medicale sovietice”. Cu această ocazie, co-

Prof. univ. VALERIU NOVACU
membru corespondent al Academiei R.P.R.
președintele comitetului orașenesc
A.R.L.U.S.-București

mitetele raionale A.R.L.U.S. I. V. Staftin, Tudor Vladimirescu și V. I. Lenin, precum și cercurile din unele spitale, cum sînt Brîncovenesc, Dr. Cantacuzino ș.a., vor organiza conferințe ce vor împărtăși lucrătorilor de pe tărîmul șanțar cele mai recente succese înregistrate de medicina sovietică în profilaxia și tratamentul diferitelor maladii, datorită folosirii elementelor radioactive.

O amplasare deosebită va căpăta anul acesta și prezentarea experienței sovietice în educația comunistă a tineretului, prin organizarea „Săptămîni pedagogice” în cadrul acestei săptămîni. Ne-am propus să pregătim în școlile elementare și medii, precum și în institutele de învățămînt superior, conferințe și referate ce vor trata teme ca: rolul conștient în învățarea elevilor, principiile pedagogiei sovietice ș.a.

În colaborare cu filiala din București a Asociației juriștilor, vom iniția, în instituțiile juridice, expuneri privind probleme de drept sovietic, iar în întreprinderi, instituții și cartiere, vor avea loc conferințe în legătură cu drepturile cetățenilor sovietici, rolul justiției populare etc.

„Decada cîntecului și dansului sovietic” constituie și în acest an un prilej de amplă popularizare a cîntecelor și dansurilor populare sovietice. Formațiile artistice de amatori din Capitală au și început pregătirea pentru manifestările Decadei, imboldindu-și reperoriul cu noi cîntece și dansuri sovietice. Concursul de interpretare a muzicii și dansului popular sovietic, ce se va desfășura cu ocazia Decadei, va oferi spectatorilor o bogată prezentare a minunatelor creații muzicale și a aprecierilor dansuri ale popoarelor U.R.S.S.

Printre acțiunile Lunii prieteniei, așteptate cu mult interes de către oamenii muncii, se numără și „Săptămîna cărții și presei sovietice”. Cartea sovietică se bucură de o largă răspundere în rîndul maselor. Ea a devenit un prieten bun, un sfăturlor apropiat al oamenilor muncii. În Săptămîna cărții sovietice, iubitorii de literatură din Capitală vor avea prilejul să participe la un variat program de manifestări, care îi vor pune la curent cu noile lucrări ale scriitorilor sovietici și le vor prezenta noile opere ale clasicii literaturii ruse, talmăcite de curînd în limba romînă. În colaborare cu Cartea Rusă, E.S.P.L.A., Editura Tineretului și C.L.D.C. vom organiza, în numeroase cluburi ale întreprinderilor și instituțiilor, întîlniri cu scriitorii, recenzii, festivaluri literare, seri literare-ghicitorii ș.a., precum și standuri de cărți sovietice.

Între 31 octombrie și 6 noiembrie va avea loc „Săptămîna teatrului și muzicii clasice ruse și sovietice”. Cu această ocazie, vom iniția, în rîndul colectivelor teatrale, prezentarea succesorilor obținute de teatrul sovietic, a activității unor actori și regizori de seamă din U.R.S.S. ș.a. O seamă de actori se vor deplasa în acele zile în marile întreprinderi, unde vor prezenta spectacole cu piese sovietice. De asemenea, cu sprijinul studenților Conservatorului „Ciprian Porumbescu” și al elevilor Școlii medii de muzică, vom pregăti spectacole muzicale din repertoriul clasic rus și sovietic.

Pe lângă aceste acțiuni, ne-am propus să prezentăm, în perioada Lunii prieteniei, conferințe despre relațiile de prietenie romino-ruse de-a lungul veacurilor, precum

și conferințe cu tema: „Să cunoaștem republicile unionale ale Țării Socialismului”. Totodată, în cercurile din cartiere, vom pregăti, în colaborare cu comisiile de femei, manifestări consacrate problemelor vieții de familie, educației copiilor în U.R.S.S., participării femeii sovietice la treburile obștești ș.a.

Succesul tuturor acestor acțiuni implică, fără îndoială, o susținută muncă organizatorică, atît din partea comitetului orașenesc și a comitetelor raionale, cît și din partea birourilor cercurilor A.R.L.U.S. În același timp, o condiție esențială pentru reușita acțiunilor din această perioadă o constituie realizarea unei colaborări rodnice cu celelalte organizații de masă și o seamă de instituții de stat și culturale.

În această privință, primii pași au și fost întreprinși. Am cautat în primul rînd să atragem participarea activă a tuturor membrilor comitetului orașenesc la pregătirea acțiunilor prevăzute în planul nostru de muncă. În repartizarea răspunderii ce revin membrilor comitetului am ținut seama, pe cît posibil, de preocupările profesionale ale fiecăruia. Așa, de pildă, de organizarea acțiunilor din cadrul „Zilelor medicale sovietice”, se va îngriji acad. Dr. Marius Nasta; în comisia de pregătire a „Săptămîni popularizării cercetărilor științifice sovietice”, va lucra acad. Eugen Bădăraș; ciclul de conferințe despre republicile unionale va fi organizat sub îndrumarea tov. Maria Sirbu, conferențier la Facultatea de Geo-Geografie ș.a.m.d.

Activitatea membrilor comitetului orașenesc nu se va limita doar la aceste sarcini. Mulți dintre membrii comitetului s-au oferit să redacteze conferințe și chiar să le prezinte în cadrul diverselor manifestări ale cercurilor A.R.L.U.S. Astfel, unele conferințe vor fi redactate de către tov. D. Dămăceanu, conf. univ. G. Macovecu, prof. G. Vlăduț-Răcoasa, N. Constantinescu ș.a.; iar academiile Eugen Bădăraș și Dr. Marius Nasta, tov. Paul Luca și alți membri ai comitetului vor conferenția în cadrul manifestărilor din Luna prieteniei.

O atenție deosebită am acordat lărgirii activității noastre obștești. Numeroși profesori, medici, ingineri și tehnicieni, oameni de artă, scriitori ș.a. au răspuns cu dragoste chemării noastre de a sprijini pregătirea acțiunilor din Luna prieteniei. În același timp, am cautat să marim numărul instructorilor voluntari care să îndrume în această perioadă activitatea comitetelor raionale și a cercurilor.

O activitate intensă a început să desfășoare în aceste zile colectivul nostru obștesc de elaborări. Acest colectiv redactează numeroase materiale pentru manifestările din Luna prieteniei, printre care conferințele: „Succesele metalurgicilor sovietici în reducerea prețului de cost”, „Patriotismul tineretului sovietic manifestat în munca pașnică de construire a comunismului”, „Participarea femeii sovietice la activitatea obștească” și altele.

Pentru a asigura buna pregătire a manifestărilor din cadrul Lunii prieteniei am trecut de pe acum la alcătuirea, în colaborare cu celelalte organizații de masă precum și cu filialele din București ale Asociației juriștilor, Societății Științelor medicale, A.S.I.T., S.R.S.C. ș.a., a unor planuri comune de muncă.

Comitetul nostru orașenesc este hotărît să desfășoare o activitate susținută și să folosească toate posibilitățile pentru a asigura manifestărilor din Luna prieteniei un nivel înalt, contribuind prin aceasta la o mai largă popularizare a realității sovietice, la adîncirea prieteniei romino-sovietice.

33 de ani președinte de colhoz

Eroul Muncii Socialiste F. I. Dubkovetki despre experiența sa în conducerea colhozului „Cuceririle lui Octombrie”

Ca un vechi președinte de artel agricol, vreau să vă povestesc despre lucrările cele mai importante în munca unui conducător de gospodărie colectivă.

Am fost ales ca președinte în primul artel agricol de prin părțile noastre încă din 1922; iată, deci, sînt 33 de ani cînd lucrez în acest post. În acest timp eu desigur am îmbătrînit, dar gospodăria noastră a întinerit și ca tot ce este tânăr, ea respiră cu o putere plină de sănătate, demnă de învidiat.

Cîte nu avem noi! Lanuri bogate de grîne, ferme bune, grajduri care sînt făcute din material rezistent, livezi întinse, elestețe mari și stupi.

Pe un loc nou s-a ridicat satul, dar trebuie să vă spun că nimeni nu a cumștat sat, deoarece străzile sînt drepte ca o foarfecă bine întinsă, casele sînt frumoase, cu cîte două apartamente, cu apă curgătoare și lumină electrică.

Nimeni la noi nu se plînge de greutate; nici chiar, să zicem, de faptul că anul trecut a fost secetă. Seceta a fost, dar s-a „înviat” în jurul gospodăriei noastre, nu a reușit să ajungă la ea, cîci noi am învățat o prînz-o bună lucrare a solului.

Nu rare ori sînt întrebate:

— Spune, Feodor Ivanovici, ce este mai important în munca președintelui unui colhoz?

— La o astfel de întrebare, de obicei răspund:

— Cel mai important — sînt oamenii, munca cu oamenii...

Experiența mea de mulți ani îmi dă dreptul să spun că numai atunci președintele se poate aștepta la succese, cînd la conducerea gospodăriei colective va angrena oameni buni și cu inițiativă, dacă în toată munca sa se va sprijini pe ei și pe toți membrii gospodăriei. Ori cît de multe ar sînt președintele, întotdeauna el trebuie să se sfătuiască cu membrii gospodăriei, pentru că el vîd și știi mai mult.

Fiecare colectivizat, fiecare colectivizat trebuie să fie conștient că părerea lor nu este ceva de prisos, că se ține cont de ea și că se așteaptă de la el lucruri și mai mari. Atunci el se va simți adevăratul gospodăriei, se vor ocupa și interesele normale de ceea ce li s-a dat ca sarcini, ei vor pătrunde adînc în toate treburile gospodăriei colective.

Desigur cuvintele acestea sînt generale și de aceea voi căuta să le lămuresc prin cîteva exemple.

Conducerea colhozului nostru ține seama de 3-4 ori pe lună Pentru asemenea ședințe ea se pregătește amănunțit.

Centrul de radiociferă al colhozului transmite des, înștiințînd pe toți ce probleme se vor discuta de către conducere, precum și cine este chemat să participe în mod obligatoriu. Fiecare ședință a conducerei, noi o ținem, cum se zice, cu ușile larg deschise. De aceea la astfel de ședințe participă și șefii fermelor, brigadierii, șefii de echipă și mulți colhoznici de rînd.

De obicei vine atîta lume că ședința trebuie ținută la club — deoarece cabinetul președintelui devine necăpător pentru toți cei care doresc să asiste. E drept că ședințele cîte odată se lungesc, totuși fiecare din aceste ședințe constituie un nou prilej pentru colhoznici să se simtă ca stăpîni în gospodărie.

Desori membrii de rînd, asistînd la ședințele conducerii, ne sugerează multe idei prețioase.

În luna mai, conducerea discută planul cincinal al gospodăriei colective. Discutarea lui era aproape de sfîrșit, cînd colhoznicii care asistau la ședință și-au amintit că ar trebui să se prevadă în plan dezvoltarea în viitor a pisciculturii, cu toate că colhozul nostru are 14 lazuri cu pești.

Conducerea a ținut cont și de această observație. Noi nu mai putem cere izuri pentru că n-avem teren. Însă în cele existente vom crește puișii și vom practica hrînirea suplimentară a peștelui. Credem că venitul din piscicultură va crește la noi de la 70 la 120 mii ruble pe an.

— Dar viile? — a întrebă deodată colhoznicul Makar Andreovici Goțik.

Această întrebare mi-a adus aminte de istoria dezvoltării viticulturii prin părțile noastre. Era în anul 1933. Pe atunci în locurile noastre nu se ocupa nimeni de viticultură, deoarece a existat părerea că viile la noi nu pot da rod. Eu aveam părerea mea. De la început am pus problema în ședința de conducere, apoi la adunarea generală, ca să se aloce o sumă de bani pentru cumpărarea materialului sădîtor. Nici conducerea și nici colhoznicii nu m-au susținut. Atunci am spus că voi cumpăra materialul pe cont propriu. Și așa am și făcut.

Via plantată pe o suprafață mică a dat prima recoltă în anul 1938. Din nou am hotărît să pun problema viticulturii direct în adunarea generală. Înainte de această ședință am adus la club cîteva coșuri pline de ciorchini grel de struguri, iar fiecare colhoznic care intra în sală putea să guste din ei. Și desigur că această adunare generală în adunămîntele a hotărît plantarea viilor obștești. În momentul de față pentru via a fost defalcat un nou teren destul de mare.

Astfel de exemple, care demonstrează felul în care membrii de rînd participă în munca conducerii artelului, se pot da cu zecile. Dacă colhoznicii vîd că pîrerilor lor li s-a dat atenție și toate propunerile bune sînt traduse imediat în viață, atunci inițialii lor creatoare crește. Iar noui, oamenii de încredere, conducătorilor, aceste exemple ne aduc aminte că în fiecare colhoz trebuie să vedem nu numai un simplu executant al unei sau a altei sarcini, ci un gospodar atent și grijuliu al artelului.

Munca de fiecare zi cu oamenii dezvoltă la aceștia numeroase calități și înclinății.

Așa, de exemplu, colhoznicul Ivan Ivanovici Kofedera înainte părea a fi foarte pasiv în viața artelului, ca la urmă să devină un bun și de nădejde lucrător în postul de vice-președinte al colhozului.

Vorbînd de munca cu oamenii, vreau să subliniez că nicodată nu se pot separa interesele dezvoltării gospodăriei obștești de interesele personale ale colhoznicilor. În special în zootehnie, lucrările trebuie să fie duse în așa fel ca fiecare colhoznic să înțeleagă și să simtă cum ridicarea productivității animalelor se resimte în bine numădat în viața lui.

În ceea ce privește producția și productivitatea animalelor obștești, colhozul „Cuceririle lui Octombrie” de mult a atîns indicii care sînt stabiliți de partid și de guvern. La 100 de ha. teren arabil, fiște și

Din delegația sovietică de specialiști în agricultură, care ne vizitează țara, face parte și Feodor Ivanovici Dubkovetki, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S. și Eroul al Muncii Socialiste. F. I. Dubkovetki este de 33 de ani președinte al colhozului „Cuceririle lui Octombrie” din regiunea Cerkasi, R.S.S. Ucraineană.

La demonstrația practică de însulzare a furajelor care a avut loc la gospodăria agricolă colectivă din Livedea, raionul Brănești, tov. Dubkovetki a vorbit participanților despre experiența sa în conducerea colhozului. Publicăm mai jos cele arătate de tov. Dubkovetki participanților la demonstrație.

pășuni, noi obținem cîte 35.000 l. lapte, cîte 6.500 kg. carne și cîte 80 kg. de lînă.

Bineînțeles că în planul de perspectivă sînt stabilite pe viitor mărirea volumului de produse animale, pe celea mării efectivului de animale, precum și a mării productivității lui. În anul 1958 noi intenționăm să realizăm cincinalul și să avem la 100 ha pămînt arabil, fiște și pășune cîte 35,6 capete de taurine, din care 22 vaci. Producția de lapte medie pe an va fi de 77.500 litri la 100 ha, iar cea de carne 9200 kg. Producția de lapte la o vacă furajată ajunge deja acum la circa 3000 litri de lapte pe an.

Cu astfel de indici în dezvoltarea cres-



F. I. Dubkovetki

terii animalelor obștești noi avem posibilitate să îmbunătățim în viitor și mai mult buna stare materială a colhoznicilor.

Datorită producției mari de lapte colhozul nostru repartizează pe zi-muncă în medie cîte 1 litru de lapte. O familie colhoznică mijlocie primește în fiecare zi, în funcție de zilele-muncă realizate, mai mult de 3 litri de lapte.

Desigur că acest lucru nu influențează realizarea de către gospodărie a planului de pregătire a lactului. În anul trecut noi am vîndut statului peste plan 72.000 litri de lapte.

Așa, de exemplu, colectivistul T. I. Leskovoi în fiecare an primește pentru zile-muncă realizate cîte 1500-1700 litri de lapte.

Poveștînd despre tot ce este mai important în munca practică vreau încăodată să amintesc că președintele gospodăriei colective trebuie să știe să vadă și să înțeleagă importanța a tot ce e nou, cu ce se îmbogățește conținutul agriculturii noastre socialiste. Trebuie să știe termenii noștri cu metode de lucru și de gospodărie în clipa în care ele devin învechite și să treacă la metode mai noi, mai înaintate. În lămurirea acestei idei, voi aduce încă un exemplu din experiența mea și practica mea de mai mulți ani.

Acțiunea s-a petrecut în 1949. Partidul a desfășurat în Ucraina lupta pentru aplicarea în practică a unei metode noi, metoda însămînțării porumbului în culburi așezate în pîtrat. Aceasta problemă a fost discutată la plănara Comitetului Central al P.C. din Ucraina. Eu am asistat la plănara, am cunoscut hotărîrea ei. Dar, s-a întîmplat așa fel că eu, cu toate că sînt și un conducător cu experiență în gospodăriea colective, n-am îndeplinit sarcina partidului. În vremea aceea au existat plantații manuale pentru porumb, care mi s-au părut nesatisfăcătoare pentru însămînțarea porumbului în culburi așezate în pîtrat. Mi s-a părut că în gospodăria colectivă am și prea puțin oameni. Vom realiza o recoltă bună de porumb și fără însămînțarea în culburi așezate în pîtrat — îmi spuneam eu. Mă înșelam pe mine însumi. De aceea porumbul l-am însămînțat după metoda veche.

Ce s-a întîmplat mai departe? Despre aceasta a povestit tov. N. S. Hrusciov în cuvîntarea sa la cînsăfătura lucrătorilor din cultura bumbacului din Republicile Asiei Centrale, Transcaucazia și Kazahstan. Am să citez cuvintele lui:

„Cînd lucram în Ucraina, noi am desfășurat acolo munca pentru aplicarea metodei noi — metoda însămînțării porumbului în culburi așezate în pîtrat. Problema s-a discutat chiar la plănara Comitetului Central și Partidului din Ucraina. Feodor Ivanovici știe la plănara Comitetului Central, tăcea, iar înapoi, du-se acasă a însămînțat porumbul după metoda veche. (ris în toată sala).

Am hotărît s-au petrecut următoarele. Mai întâi să merg pe la gospodăriea colective să vîd semănăturile: în drum m-am așutat și pe la tov. Dubkovetki. Văd că Feodor Ivanovici e bucurat și nu prea de venirea mea. Atunci eu îi întreb: „Mergem pe cîmp?” Iar el îmi spune: „Poate că mergem în livadă”. „De ce, zic eu, în livadă, hai mai bine să mergem să vedem porumbul” (ris în sală). El însă se codea și-și menținea părerea: „Poate că mergem la stecă?” (ris în sală). Am întreb eu atunci că ceva nu este în regulă, și-și spun: „Nu la stecă ci la porumb să mergem”. Văzînd el că nu are încotro, a răspuns: „Știi, porumbul eu l-am însămînțat după metoda veche” (ris în sală). Atunci de-abia m-am calificat de ce nu voia dînsul să meargă la porumb. Atunci îmi spun: „De ce, Feodor Ivanovici, procezi în felul acesta? D-ta ești un om ștîmat, membru al Comite-

tului Central. De ce n-ai luat cuvîntul la plănara, n-ai spus nimic, ci faci așa cum crezi d-ta?” Și i-am promis că la prima ședință la plănara Comitetului Central am să-l critic. Și m-am ținut de cuvînt”. (ris și aplauze în sală).

Nămăz un astfel de medicament poate să fie bun pentru oameni de treabă. Nu am să vorbesc despre faptul că de plînă de învățămînte m-ai fost această lecție! În ceea ce privește porumbul, pot să vă spun că începînd cu anul 1950 noi îl semănăm numai în culburi așezate în pîtrat. În fiecare an noi obținem cîte 2700-3000 kg. boabe la ha, și cîte 35 mil kg. masă verde pentru siloz.

În anul acesta porumbul ocupă în colhozul nostru 150 ha.

O treime din suprafața ocupată cu porumb pentru boabe noi o recoltăm în starea de maturitate în lapte și în galben pentru însulzarea separată a ștuleților de tulpină.

În colhozul nostru eu personal mă ocup de 23 de ani cu însulzarea furajelor. Însulzăm diferite herburii, frunzele de sfeclă de zahăr, bostan, morcov furajer. Dar un furaj însulzat mai bun decît cel din tulpina porumbului recoltat în stadiul de lapte și galben n-am reușit să avem. Acest furaj îl mîncăm cu foarte multă plăcere bovinele, oile, porcii, precum și păsările.

Afară de aceasta, în colhozul nostru porumbul ocupă locul de frunte în convelețurile noastre. Noi îl însămînțăm la diferite epoci în așa fel încît pînă la înghețurile de toamnă să putem hrîni vacile cu masa verde de porumb. Iată de ce eu, ca un practician în muncă, vă recomand, prieteni și tovarăși, de a introduce cît mai larg în producția colhoznică ramura creșterii tuturor speciilor de animale. Dezvoltarea gospodăriei colective nu este de închipuit fără dezvoltarea tuturor ramurilor: cultura cerealelor creșterea animalelor, pomicultura, viticultura, legumicultura, piscicultura, apicultura și alte ramuri — ținînd seama de condițiile locale, unde este situată gospodăria colectivă.

În gospodăriile dv. colective, este foarte slab dezvoltată creșterea animalelor. Veniturile din zootehnie sînt foarte mici, aproape minime. În colhozul nostru „Cuceririle lui Octombrie”, veniturile din zootehnie pe anul 1954 au constituit 35% din venitul total. De 5 ani gospodăria noastră realizează un venit global de peste 2 milioane ruble, ceea ce constituie la 1 ha, de teren cîte 2039 ruble.

În fiecare an la împărțirea veniturilor, noi alocăm din venitul total 18-20% la fondul de bază. Aceasta ne dă posibilitatea să acumulăm mijloace de producție de bază, să construim grajduri pentru animale, să mecanizăm procesele de producție în creșterea animalelor.

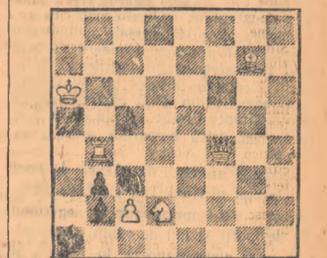
În anul 1955, colhozul nostru a obținut producții bune de cereale și culturi tehnice, și anume, în medie 2520 kg. cereale de pe 1 ha.; sfeclă de zahăr aprelăm că vom recolta 30-35.000 kg. în medie de pe 1 ha.

În încheiere F. I. Dubkovetki a subliniat marea însemnătate a participării regulate la muncă a colectivizatorilor. Numai printr-o puternică participare a colectivizatorilor la muncă se poate evita lipsa de brațe de muncă la cultura plantelor și la fermele de animale. Acolo unde colectivizatorii nu realizează pe an decît 100-120 zile-muncă, aceasta dovedește slăbiciuni serioase în organizarea muncii. Eu aș sfătui organele respective să studieze această problemă și să ajute conducătorii gospodăriei colective de a-și organiza munca.

În încheierea cuvîntării sale, F. I. Dubkovetki, în ovațiile furtunoase ale celor prezenți, a rostit o urare fierbinte pentru prietenia de nezdruclînat între poporul sovietic și poporul romîn.

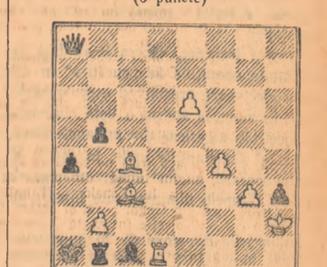


Problema nr. 6
(3 puncte)



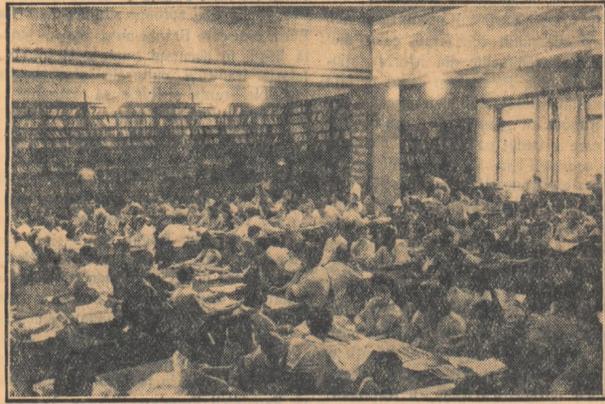
Mat în 3 mutări
Alb: Ra6, Df4, Tb4, Ng7, Cd2, Pc2. (6 piese)
Negru: Ra1, Nb2, Cc3, Pp3, c5. (5 piese)

Problema nr. 7
(3 puncte)



Mat în 3 mutări
Alb: Rh2, Da8, Td1, Nc3, Nc4, Pp. b2, e6, f4, g3. (9 piese)
Negru: Ra1, Tbl, Ncl, Pp. a4, b5, h3. (6 piese).

La Biblioteca centrală A.R.L.U.S.



O placă roșie cu litere aurii indică intrarea la Biblioteca centrală A.R.L.U.S., redeschisă zilele acestea după vacanța de vară.

Pătrundem într-o sală spațioasă, luminoasă, în care domnește atmosfera calmă, proptic studiului, atît de caracteristică sălilor de lectură. Doar foșnetul paginilor întoarse punctează această liniște. Cititorii sînt tineri și vîrstnici, de toate profesiunile. Pășim în vîrfurile picioarelor, atenți să nu deranjăm.

Am îndrăgit această bibliotecă. Am găsit aici cursuri, material documentar și tot ce am avut nevoie la elaborarea proiectului pentru examenul de sfîrșit de an — ne spune în soaptă unul din cititori, un tânăr pe care aflăm că-l cheamă E. Mathias și e student în anul II la Electronică.

Cele peste 120.000 volume cu care este înzestrată biblioteca permit cititorilor să studieze în toate ramurile științei, artelor și literaturii. Din numărul total al volumelor, peste 70% sînt în limba rusă, restul în limbile romînă, franceză, germană etc.

Despre interesul și dragostea cu care numeroșii cititori frecventează biblioteca vorbesc și însemnările din codica de sugestii:

studiat în biblioteca aceasta cărți din vastă experiență în producția a frunțurilor sovietice. Astfel am putut aplica metodele avansate de lucru, primind și eu distincția de „frunț în producție” — scrie tov. Buruci Constantin.

Iar cîteva pagini mai încolo, scriitorul Eusebiu Camilari a notat:

„Cărțile noastre de azi sînt roade din uriașul pom al literaturii sovietice de la care învățăm neîntrerupt și fără de care nu se poate concepe marea artă a ingineriei sufletelor”.

În primele 6 luni din anul acesta, biblioteca A.R.L.U.S. a fost frecventată zilnic de oca 400 cititori, ceea ce reprezintă un număr de 84.000 persoane. Îmbunătățirile aduse în ce privește organizarea deservirii precum și instalările necesare bunei funcționări, vor permite mărirea numărului de cititori.

Timpul trece neînchipuit de repede atunci cînd ești absorbit de o lectură interesantă, care te pasionează. Așa se explică de ce mulți cititori depășesc ora prînzului, sau înspre seară uită că se apropie ora închiderii. Și cînd, în cele din urmă, năresc biblioteca, duc cu ei sentimentul că au petrecut aici cîteva ore plăcute și utile, care le-au îmbogățit mintea și inima.

GH. NIȚU

Un curs de îndrumare metodologică a profesorilor de limba rusă

Opinia publică din Germania occidentală se pronunță pentru normalizarea relațiilor cu Uniunea Sovietică

Călătoria cancelarului Adenauer la Moscova atrage, în prezent, atenția întregii opinii publice germane. După cum se știe, cele mai diferite părți ale populației Germaniei examinează cu deosebit interes propunerea Guvernului sovietic referitoare la stabilirea unor relații diplomatice, comerciale și culturale normale cu Republica Federală Germană. Opinia publică germană consideră, pe bună dreptate, că normalizarea relațiilor și stabilirea unui contact direct între guvernul Uniunii Sovietice și al Republicii Federale Germane pot ușura considerabil înțelegerea reciprocă și îmbunătăți premisele în vederea reglementării problemei germane.

Oameni politici, militanți pe tărîm social, comentatori ai ziarului și radio-ului, milioane de oameni ai muncii din Germania își pun, în aceste zile, întrebarea: ce va întreprinde delegația guvernamentală a Republicii Federale Germane pentru a traduce în viață această posibilitate, pentru a-și aduce contribuția la desținderea încordării internaționale și a apropia ziua unificării Germaniei?

Ziarul „Rheinische Westfälische Nachrichten” numește călătoria cancelarului federal la Moscova, un eveniment important. „E adevărat, — menționează mai departe ziarul — treaba nu va merge cu ajutorul vechilor teze propagandistice.”

Această observație este caracteristică pentru starea de spirit a cercurilor largi ale opiniei publice. Pretutindeni, în Republica Federală, ciștișă tot mai mult teren ideea că trebuie să se pună capăt politicii „de pe poziții de forță”, politică învechită, care și-a dovedit deplina inconsistență și că trebuie căutată o altă cale, o cale realistă, spre rezolvarea problemei germane. Această este și îndemnul ziarului „Süd-West Rundschau”, de pildă, care scrie: „Doctorul Adenauer trebuie să-și dea lîmpe de seamă că pentru o lungă perioadă de vreme va fi, pentru el, unica șansă de a duce de partea germană tratative cu Rușii privind problemele întregii Germanii. Chiar numai conștiința acestui lucru, înainte de călătorie, impune imperioasă o nouă concepție și, astfel, noi propuneri pentru tratativele de la Moscova. Acum, mai este încă timp.”

După părerea multor comentatori, rezolvarea problemei germane nu este cu puțință dect în cadrul destinderii relațiilor internaționale, într-o atmosferă de încredere între state. „Germania este foarte interesată în desținderea încordării, — constată ziarul „Christ und Welt” — deoarece această destindere constituie o condiție prealabilă pentru rezolvarea problemei germane.”

Cercuri tot mai largi ale opiniei publice din Germania occidentală își dau seama că înfăptuirea acordurilor de la Paris și a remilitarizării Germaniei occidentale, care decurg din aceste acorduri, reprezintă o piedică în calea unificării naționale a Germaniei. „Trebuie să ne dăm lîmpe de seamă — scrie în „Rheinische Westfälische Nachrichten”, fostul colaborator al departamentului militar al Germaniei occidentale, colonelul în rezervă von Bonin — că dacă se va înfăptui reînarmarea Republicii Federale, nici un fel de unificare nu va mai fi posibilă. În acest caz, se va menține profunda scizură actuală în două mari lagăre. Dar cine își va asuma această răspundere?”

Unele ziare din Germania occidentală arată, pe bună dreptate, că participarea Germaniei occidentale la organizația Pactului Atlanticului de Nord (NATO) împiedică rezolvarea principalei sarcini naționale a poporului german — unificarea țării. „Ce preferăm — scrie „Frankfurter Allgemeine” — Uniunea Atlantică sau unificarea? Cam prea mult ne-am eschivat de la această întrebare.”

Multe ziare subliniază că normalizarea relațiilor între Germania occidentală și Uniunea Sovietică nu corespunde numai intereselor Germaniei occidentale, ci și

intereselor întregului popor german, deoarece aceasta ar contribui la reglementarea problemei germane.

Această părere este împărtășită de numeroase organe de presă, care, în trecut, se declarau de acord cu principalele teze ale politicii „de pe poziții de forță”. Ziarul cercurilor industriale „Industriekurier”, de pildă, apreciază realist situația scriind, astăzi, în numărul său din 20 august: „În primul rînd, este important să se stabilească un control ca să înceapă tratative și să slăbească încordarea”. Și, mai departe, „Industriekurier” adaugă: „Este absurd să credem că, în cursul tuturor acestor luni, ne putem mulumi să repetăm propriul nostru punct de vedere. Într-un anumit moment — și acest lucru îl dovedește în mod convingător Austria — va avea loc o cotitură, cînd din păreri și contrapăreri se va naște o linie, pe baza căreia vor putea fi împacate contradicțiile.”

Opinia publică din Republica Federală Germană cunoaște bine punctul de vedere sovietic asupra căii de rezolvare a problemei germane. Mulți militanți pe tărîm social nu pot să nu recunoască că acest punct de vedere se bazează pe fapte reale. Propunerea Uniunii Sovietice referitoare la crearea în Europa a unui sistem de securitate colectivă, în cadrul căreia să devină posibilă unificarea Germaniei, găsește un sprijin tot mai puternic în Republica Federală. În această privință, este caracteristic articolul lui Hermann Rauschnig, publicat la 27 august în ziarul „Rheinische Westfälische Nachrichten”. Rauschnig critică aspru acordurile de la Paris și planurile de antrenare a Germaniei în blocurile militare occidentale. „Dacă, în general, lucrurile trebuie să meargă spre o îndreptare slabă a încordării — subliniază el — va trebui ca, în locul fostelor blocuri, să se creeze un sistem general de securitate, ceea ce constituie consecința inevitabilă. Pe semne că acest lucru nu l-au înțeles încă mulți politicieni și autori de editoriale.”

Despre același lucru scrie ziarul „Deutsche Volkszeitung” la 27 august. El amintește că în directivele către miniștrii Afacerilor Externe adoptate de șefii guvernului celor patru puteri la Geneva, pe primul plan se găsește discutarea problemei securității europene. „Această directivă — scrie ziarul — nu este, în nici un caz, doar numai o indicație specială pentru cei patru miniștri ai afacerilor externe ai marilor puteri. Ea reprezintă o expunere a întregii politici mondiale actuale și dr. Adenauer trebuie, de asemenea, să lîmpe de seamă de această expunere dacă nu vrea să piardă trenul.”

De aci, ziarul trage concluzia că „sarcina Republicii Federale, dacă ea dorește să contribuie la reunificarea Germaniei pe calea destinderii încordării, constă acum, în primul rînd, în a stabili relații normale cu Uniunea Sovietică.”

Dar, arată Hermann Rauschnig, există în Republica Federală Germană forțe influente, care „din diferite cauze nu doresc o înțelegere și relații de prietenie cu Uniunea Sovietică și, de aceea, caută să împiedice realizarea lor.”

Părțile largi ale poporului german sînt interesate în stabilirea relațiilor politice, comerciale și culturale între U.R.S.S. și Republica Federală Germană. Astfel, ziarul „Frankfurter Rundschau” se pronunță pentru un comerț nelimitat între Germania occidentală și Uniunea Sovietică. Ziarul „Rheinische Westfälische Nachrichten” cere stabilirea unor relații de bună vecinătate cu U.R.S.S. în domeniul economiei, culturii și politicii. Ziarul „Industriekurier” vede însemnătatea pozitivă a călătoriei pe care Adenauer o va face în Uniunea Sovietică în faptul că această călătorie va contribui la stabilirea unui contact între ambele țări și la slăbirea încordării internaționale.

I. ALEKSANDROV

Ce se petrece în Africa de nord

Tulburări deosebit de mari au avut loc la 20 august la Casablanca, Mogador, Marrakech, Rabat și Henitra (Maroc), precum și în orașele algeriene Philippeville, Constantine, Oued-Zenati, Hrups. La Henitra, de pildă, trupele au încercat cartierul arab al orașului unde 6.000 băștinași rădicaseră poziții fortificate. În ajutorul asediaților a sosit un detașament armat compus din 1500 călăreți-berberi. Agenția France Presse anunță că au fost folosite împotriva berberilor avioane ca reacție.

Giocurile armate din Africa de nord n-au încetat nici azi. Din rîndurile băștinașilor și ale trupelor franceze au căzut sute de morți și mii de răniți. După părerea unor ziare franceze, în Algeria și Maroc au început adevărate operații militare la care francezii folosesc infanteria, parașutiștii, artileria, unități de tancuri și aviația.

Ziarele subliniază cruzimea cu care trupele exercită represii împotriva populației.

Trupele franceze, cărora le-au fost încredințate operațiile de „curățire” în Algeria efectuează arestări și execută băștinași. În ziare, a apărut o listă întregă de localități algeriene din raioanele Oran, Batna și Constantine unde, în cadrul acestor operații, au fost uciși numeroși algerieni. Trupele nimicesc sate întregi algerieni.

Tulburările din ziua de 20 august au început în legătură cu cererea populației din Maroc ca sultanul Sidi Mohamed Ben Yusef care, cu doi ani în urmă, a fost detronat de autoritățile franceze, să fie readus din exil.

Guvernul francez caută să găsească o ieșire din această situație. Încă înainte de evenimentele din 20 august i s-a propus actualului sultan din Maroc, Ben Arafă, să formeze un „guvern reprezentativ”. Dar, după relatările ziarului „Le Figaro”, nu numai liderii celor mai mari partide naționaliste din Maroc au refuzat să colaboreze cu Ben Arafă ci și mulți foști partizani ai lui. Pașii (guvernatorii) din Zaers, Rabat, Fez și alte orașe au declarat că refuză să colaboreze cu sultanul, iar mulți tnați demnitari marocani nu s-au prezentat pur și simplu la chemarea lui Ben Arafă.

La 22 august au avut loc în orașul Aix-les-Bains (Franța) tratative între delegația guvernamentală franceză condusă de Edgar Faure și oameni de stat și militanți pe tărîm social marocani.

În urma acestor tratative s-a ajuns la un compromis — abdicarea sultanului Ben Arafă.

Zilele acestea în Madagascar se desfășoară alte tratative, între fostul sultan Mohamed Ben Yusef și emisarii guvernului francez. Scopul tratativelor este de a găsi un mijloc pentru a reglementa problemele din Maroc în legătură cu situația politică din țară.

În declarația Partidului Comunist Francez, publicată zilele trecute, se arată că: „Problemele din Maroc, Algeria și din alte țări coloniale pot fi rezolvate numai printr-o politică care să țină seama de năzuințele de libertate și independență ale popoarelor precum și de adevăratele interese ale Franței care nu coincid cu interesele colonialiștilor...”

NOTE

Un prietenesc rămas bun

Acel care, zilele trecute, se aflau în diferite orașe și țirguri austriace au putut observa cum mii de oameni își îndreaptă pașii spre gară, atrași de un mare eveniment: în seara aceea urmau să plece eșaloane de unități sovietice ce părăseau Austria.

Oamenii muncii din Austria și-au luat rămas bun cu căldură de la ostașii Armatei Sovietice. În amintirea poporului austriac stăruie acele zile de neuitat cînd Armata Sovietică, eliberînd Austria de sub jugul fascist, a salvat capitala austriacă de distrugere barbară. Și azi se mai pot vedea pe zidurile multor clădiri ale Vienei scurte dar foarte grăitoare inscripții în limba rusă: „Strada a fost controlată, nu se mai găsește mine fasciste”.

Pretutindeni, manifestările de rămas bun s-au transformat într-o demonstrație a prieteniei între popoarele austriac și sovietic. Mulțimea de orășeni umplea colinele din apropierea gării. Aci se adunaseră muncitorii de la o mare unitate de construcții de mașini, de la fabrica de țesături de mătase, țărani din satele apropiate. Mulți au venit cu familiile lor. O femeie mai în vîrstă sprijină cu grîlă pe un bătrîn venit să-și ia rămas bun de la ostașii sovietici. Întrebat dacă nu-i vine prea greu ca, la vîrsta lui, să facă un asemenea drum pînă la marginea orașului, bătrînul a răspuns simplu: „Există oare, ceia greu, pe care să nu-l poți face pentru prieteni?”

Adresîndu-se urui ostaș sovietic, un alt austriac îi spune: „Sînteți oameni buni. Fără voi n-aș fi ajuns să trăiesc ziua eliberării Austriei de sub jugul lui

Hitler, al cotropitorilor fasciști. Vă doresc, vouă și mamelor voastre, mulți ani de viață și sănătate”.

Gările sînt împodobite cu steaguri austriace și sovietice. Este instalat în grabă și o tribună. Ea e luată literalmente cu asalt de tinerii reprezentanți ai orașului. Sînt cei dinții care, indemnăți de părinți, au venit să salute pe tanchiștii sovietici, oferindu-le buchete de flori. „Recunoștința noastră pentru marele ajutor pe care ni l-ați acordat — spune consilierul orașului, Stephan Reider, — va fi lupta noastră, a tuturor, pentru a apăra ceea ce am cucerit, luptă pe care o vom duce pînă cînd Austria va deveni ceea ce trebuie să fie conform Tratatului de Stat — o Austrie cu adevărat liberă, cu adevărat neutră, cu adevărat democratică. Mulți oameni sovietici și-au dat viața pentru eliberarea poporului austriac. Nu vom uita niciodată pe acești eroi”.

Mulțimea a întâmpinat cu căldură răspunsul comandantului unităților care se întorc în Uniunea Sovietică. „Soldații și ofițerii sovietici — a spus el — pleacă din Austria cu un sentiment de respect față de poporul austriac alături de muncitor, pentru năzuința lui de a trăi în pace și prietenie cu celelalte popoare. Să trăiască și să se întărească prietenia dintre popoarele Uniunii Sovietice și Austriei!”

Trenul se îndreaptă în uralele celor prezenți — și, în urma lui, se aude cîntecul înflăcărat al ostașilor sovietici care se întorc în patrie ducînd cu ei — și totodată lăsdî în sufletul poporului austriac — puternicul și cald sentiment al prieteniei.

Incident în Texas

În coloanele presei indiene a apărut, recent, o comunicare din S.U.A. care a trezit o firească indignare în cercurile largi ale opiniei publice. Se relatează, în timpul unei scurte escale pe aerodromul din orașul Houston (statul Texas), ambasadorul Republicii India în S.U.A. a fost pofit să părăsească restaurantul „pentru albi” și să treacă, împreună cu soția sa, în alt local — „pentru oameni de culoare”. Pricina acestui „Inadvertență” — ca să folosim un termen din vocabularul diplomatic? — ambasadorul indian a fost luat drept negru!...

Nu-i greu de înțeles hotărîrea și indignarea cu care poporul din Republica India, ca și toate popoarele din alte state care respectă principiile fundamentale de democrație, condamnă acțiunile funcționarilor aeroportului Houston. Influentele ziar „Hindustan Standard” din Delhi scrie în legătură cu suspomenitul incident: „Sîntem încredințați că ambasadorul indian în S.U.A. nu consideră că culoarea pielii îi scade din demnitatea personală. Celelalte părți, însă, trebuie să-i

fie rușine! Ambasadorul nostru a trecut printr-o încercare prin care poate trece, fără a mai vorbi de negrii americani, orice locuitor din Asia de Sud și din Africa”.

Firește, Departamentul de stat din S.U.A. a prezentat scuze guvernului Indian. Dar ziarul „New York Times”, căutînd să atenueze impresia neplăcută produsă scrie, folosind pentru circumstanță, un ton de scuză: „Treptat, depunem în țara noastră tot mai multe eforturi pentru a ne purta față de oameni așa cum cer tradițiile democratice”.

Incidentul din Texas vine să arate că, cel puțin pînă azi, eforturile făcute nu și-au dovedit eficiența. Aceasta în ipoteza că ele au fost, într-adevăr, făcute. Nu este pentru nimeni o taină că încălcarea tradițiilor democratice în S.U.A. este legată de politica mocratismului. În perioada unei anumite destinderi a încordării internaționale, cînd mocratismul ar fi trebuit — s-ar părea — să-și piardă terenul de sub picioare, în S.U.A. continuă să mai aibă loc asemenea manifestări care seamănă vrajba între popoare.

Unele ziare burghize din Occident, în pofda năzuinței tot mai puternice a popoarelor spre pace, continuă să îndemne la promovarea politicii „războiului rece”.

(Ziarele)



Nu-i în pas cu vremea

Dinosaurii „războiului rece”

După cum se știe, rareori se găsesc urme de dinosauri. Ca să întîlnești însă un dinosaur viu, este posibil numai în paginile romanelor științifico-fantastice. E firească, deci, curiozitatea cu care oamenii cercetează fosila acestui monstru cu coadă, din era preistorică.



Acest subiect științific a fost abordat de revista „Der Monat”, care apare lunar în Berlin. De vest, și care consideră de dator să prezinte o serie de probleme de politică și cultură. În numărul din august, în revista scrie: „Dinosaurii au dispărut fără urmă, e-poca lor a trecut îndată ce scoarta pămîntului a suferit transformări caracteristice”.

Cele spuse sînt juste. Iată, însă, ce este curios: cititorilor acestei reviste, numărul din august le-a provocat o uimire atît de mare, de parcă s-ar fi întîlnit pe străzile Berlinului cu un dinosaur viu. Fiecare pagină a revistei este departe de spiritul pasnic, de marile nădejdi care au cuprins omenirea după Conferința de la Geneva.

Scriitorii germani, democrați cu renume sînt atacați cu vehemență. Adunarea Mondială a Paicii, care a avut loc de curînd la Helsinki, este pomecrită. Cuvintele lui V. I. Lenin sînt denaturate în mod grosolan. Fostul feldmaresal hitlerist Kesselring apără pe față wehrmachtul în paginile revistei. Ne întrebăm umiți: oare revista a apărut în august 1955? Din paginile sale emană aerul infectat al „războiului rece”.

„Der Monat” publică un articol amplu asupra pîsei scriitorului francez Jean-Paul Sartre: „Numai adevărul” („Nekrasov”). Actualitatea articolului este limpede pentru toți. Tocmai atmosfera „războiului rece” a făcut posibil ca aventurierul și exrocroc descris de Sartre, să devină pentru cercurile conducătoare un om indispensabil.

Această piesă nu este de placul celor de la „Der Monat”.

În același număr al revistei, este publicată o scrisoare din S.U.A. Vorbind despre diferitele aspecte ale vieții americane, autorul trece sub tăcere aspectul poeziei mai caracteristice, și anume: năzuința milioanele de oameni din S.U.A. spre pace și prietenie cu toate popoarele lumii.

„Der Monat” se bazează pe reputația revistei care de mulți ani propovăduiește politica „de pe poziții de forță”. În același timp, redactorul revistei „Der Monat” probabil că nu este deranjat de faptul că multe ziare americane au renunțat la tonul pe care-l folosește și astăzi încă — această revistă lunară care apare în Berlin de vest.

Dinosaurii, scrie revista, au simțit că timpul lor a trecut și au dispărut fără zgomot, sau, în traducere textuală, „fără

să se tînguie”. Actualii dinosauri politici n-au sesizat acest lucru, ei se iuliesc, se lamentează. De exemplu, săntămînăul elvețian „Die Weltwoche”, proclamă de multe luni cu perseverență, în paginile sale, „războiul rece”. În fata noastră se află numărul revistei „Die Weltwoche” din 17 iunie. Articolul de fond este intitulat „Moscova vrea încredere”. S-ar părea că nu este nici un rău în faptul că Uniunea Sovietică luptă pentru crearea unei atmosfere de încredere în relațiile dintre state. Cu toate acestea, săptămînăul din Zürich întrevide o oarecare primedie în politica consecventă, iubită de pace a Uniunii Sovietice.

Au trecut luni pline de evenimente politice emoționante și îmbucurătoare. La Geneva a avut loc Conferința șefilor guvernului celor patru puteri. Zürich se află la distanță foarte mică de Geneva. Si totuși despre ce continuă să scrie „Die Weltwoche”? Despre același lucru: „războiul rece”.

Articolul de fond din 19 august nu se deosebește nici prin conținut, nici prin tonul său, de articolul de fond publicat cu două luni în urmă. Parcă nici n-ar fi fost Conferința de la Geneva, parcă nici nu s-ar fi făcut un pas important pentru slăbirea încordării internaționale. Este adevărat că ziarul pomenește despre acțiunile pasnice ale guvernului sovietic, însă, fără drept de apel, el le declară „cu totul insuficiente”. Toată lumea salută hotărîrea guvernului sovietic privitoare la reducerea efectivului forțelor armate, iar revistei „Die Weltwoche” i se năzare... „Înaintarea Armatei Rosie” spre Rin”.

Astfel de încercări de a otrăvi atmosfera internațională slujesc doar dusmanilor păcii și e momentul să se renunțe la ele. Iar între timp, cititorul ia în mînă numeroase progrese ale revistelor „Der Monat” și „Die Weltwoche” cu același sentiment cu care cercetează dinosaurii, aceste fosile ale epocii preistorice.

Francezii despre problema securității europene

Sub Arcul de Triumf de la Paris se găsește mormîntul Soldatului Necunoscut, la căpătîiul cărui arde, zi și noapte, o flacără ce nu se stinge niciodată.

În fiecare an, parizienii organizează aci solemnă ceremonie consacrată celor mai importante evenimente din istoria națională a Franței. Plecîndu-și capul în fața mormîntului Soldatului Necunoscut, fiecare francez se gîndește la nenorocirile prin care a trecut patria lui, la nenumerabilele sacrificii care au fost făcute pentru salvarea ei. Francezii își amintesc de anii întunecați ai ocupației germane, de faptele de vitejie ale partizanilor, de numele luptătorilor căzuți. Și în inima fiecărui patriot francez arde, nestînsă ca și flacăra de pe mormînt, dorința ca Franța să se bucure de o adevărată securitate.

Ideea securității europene ciștișă poziții tot mai trănice în Franța. Adepții ei sînt și oameni de stat de seamă, ca președintele de onoare al Adunării Naționale, Edouard Herriot, fostul președinte al Consiliului de Miniștri, Daladier, președintele Comisiei pentru afacerile externe a Adunării Naționale, Daniel Mayer, numeroși deputați și membri ai Consiliului Republicii. Este caracteristic pentru evoluția stării de spirit în cercurile parlamentare faptul că recent, un adversar înverșunat al acordurilor de la Paris a fost ales președinte al grupului radical-socialiștilor în Adunarea Națională. Ne putem da seama de această stare de spirit și din declarația unui membru al Consiliului Republicii, Léon Amont care a subliniat că va depune toate eforturile pentru ca „vechii v’s al francezilor despre securitatea colectivă să devină o realitate vie”.

Opinia publică franceză înțelege foarte bine că, pentru asigurarea securității colective în Europa, o uriașă însemnătate are îmbunătățirea relațiilor franco-sovietice, pentru care există toate condițiile istorice și tradiții istorice formate. „De-

și să se tînguie”. Actualii dinosauri politici n-au sesizat acest lucru, ei se iuliesc, se lamentează. De exemplu, săntămînăul elvețian „Die Weltwoche”, proclamă de multe luni cu perseverență, în paginile sale, „războiul rece”. În fata noastră se află numărul revistei „Die Weltwoche” din 17 iunie. Articolul de fond este intitulat „Moscova vrea încredere”. S-ar părea că nu este nici un rău în faptul că Uniunea Sovietică luptă pentru crearea unei atmosfere de încredere în relațiile dintre state. Cu toate acestea, săptămînăul din Zürich întrevide o oarecare primedie în politica consecventă, iubită de pace a Uniunii Sovietice.

Au trecut luni pline de evenimente politice emoționante și îmbucurătoare. La Geneva a avut loc Conferința șefilor guvernului celor patru puteri. Zürich se află la distanță foarte mică de Geneva. Si totuși despre ce continuă să scrie „Die Weltwoche”? Despre același lucru: „războiul rece”.

Articolul de fond din 19 august nu se deosebește nici prin conținut, nici prin tonul său, de articolul de fond publicat cu două luni în urmă. Parcă nici n-ar fi fost Conferința de la Geneva, parcă nici nu s-ar fi făcut un pas important pentru slăbirea încordării internaționale. Este adevărat că ziarul pomenește despre acțiunile pasnice ale guvernului sovietic, însă, fără drept de apel, el le declară „cu totul insuficiente”. Toată lumea salută hotărîrea guvernului sovietic privitoare la reducerea efectivului forțelor armate, iar revistei „Die Weltwoche” i se năzare... „Înaintarea Armatei Rosie” spre Rin”.

Astfel de încercări de a otrăvi atmosfera internațională slujesc doar dusmanilor păcii și e momentul să se renunțe la ele. Iar între timp, cititorul ia în mînă numeroase progrese ale revistelor „Der Monat” și „Die Weltwoche” cu același sentiment cu care cercetează dinosaurii, aceste fosile ale epocii preistorice.